

תפ"ח 9004/11/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 9004-11-16

בפני:כבר השופט אריאל אגנו- אב"ד
כב' השופט אלון אינפלד
כב' השופט אריאל חזק

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד אלין שקאף - פמ"ד

נגד

פלוני - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד ישי יעקובי
עו"ד אנטסיה דחתיאר

הכרעת דין

השופט א. אגנו - אב"ד:

כתב האישום:

עניין של כתב האישום, נשוא הכרעת הדין שלפניו, הוא בעבירות מין, אשר נטען כי בוצעו על-ידי הנאשם, ליד 1980, לפני המטלונת, קטינה ילידת 2001 ובתה של בת זוגו, לאורך תקופה ארוכה, ובין השנים 2009 ל- 2014, מעת שהייתה בכיתה ב' ועד להייתה בכיתה ח'.

על-פי עובדות החלק הכללי של כתב האישום המתווך, הנאשם הכיר את ל.ל., אמה של המטלונת, בשנת 2008 והשנים הפכו להיות בני-זוג. בסמוך לאחר מכן, הוא עבר להתגורר עם ל.ל. ובתה ג.ל., המטלונת, בדירהן שבאתה מעריו הדרום.

אין חולק, כי הנאשם אמר המטלונת היו בני זוג במשך כ- 8 שנים, בהן המטלונת ראתה בנאי דמות אב ואף כינתה אותו "אבא", ובשנת 2014 לערך, עם חשיפת הפרשה על-ידה, נפרדו הנאשם ואמה לתקופה קצרה, ולאחריה חזרו זה לזה עד לפירידתם הסופית בשנת 2015.

טען, כי בשנת 2009, כשהייתה המטלונת בת 8, ובמשך חודשים ימים, נהג הנאשם לשוחח עמה על תכנים מיניים, ולשאול אותה שאלות בעניין זה, מעת לעת. בסמוך לאחר מכן, ובמועד שאין ידוע במדויק, החל הנאשם לגעת בחזה, ישבנה ואיבר מיניה של המטלונת, מעל לבגדיה.

עוד נטען, כי בין השנים 2009 - 2010, קרא הנאשם למתלוונת לבוא לחדר האמבטייה, ובעת שהתקלה בבקשתו ממנה לעוזר לו לשבן את הגב, כשהיא עירומה, והמתלוונת עשתה כן. בהמשך, ובמהלך שנים אלו, קרא הנאשם למתלוונת לבוא לחדר האמבטייה, והוא נכנסה אליו למקלחת ומציצה את איבר מינו. כאשר הנאשם חש שהוא מגע לפורקן, הוא הוציא את איבר מינו מפה של המתלוונת ושפך את זרעו באmbטייה. במקרה אחר באותו הזמן, נכנסה המתלוונת עם הנאשם למקלחת, לבקשתו, ומציצה את איבר מינו, ולאחר מכן יצאו שניהם מחדר האmbטייה, וכשישבו בסalon, החל הנאשם לגעת במתלוונת, הכנסית את ידו למכנסיה ותחתוניה ונגע באיבר מינה.

עוד בתקופה שבין 2009-2010, עת היו הנאשם והמתלוונת בחדר השינה של הנאשם, החדרו הנאשם את איבר מינו לפי הטענה של המתלוונת כאשר היא עירומה, ואמר לה שם כאב לה שתגידי לו והוא יפסיק. המתלוונת אמרה לנายน כי כאב לה, והוא חדל מעשייו.

בהזדמנויות אחרות, במועד שאינו ידוע במדויק, עת היו הנאשם והמתלוונת בסalon הבית, מציצה המתלוונת את איבר מינו של הנאשם עד שהגיע לפורקן בפיה, והנתן הנחיה לכת לירוק בחדר האmbטייה ולשטווף את פיה.

עוד נטען, כי במספר רב של מקרים, בין השנים 2009 - 2011, נהג הנאשם לטלטף את המתלוונת בחזה, איבר מינה ישבנה, בחלק מהפעמים מעל בגדייה, ובחלק כאשר המתלוונת עירומה. הנאשם היה מפסיק את מעשיו כשהמתלוונת הייתה אומרת לו לחודל.

במועד שאינו ידוע במדויק, בין השנים 2009-2011, עת ישבו הנאשם והמתלוונת בסalon הבית, נישק הנאשם את המתלוונת על שפתיה והחדר את לשונו לפיה.

במהלך שנת 2011, כאשר הייתה המתלוונת בכיתה ד', ובמועד שאינו ידוע במדויק, אמרה המתלוונת לנายน כי אם לא ייחזל מעשייו, תספר על המעשים לאמה. למרות זאת, לא חזל הנאשם מעשייו, ובמספר רב של מקרים, בין השנים 2011 - 2014, עת הייתה המתלוונת בכיתה ח', נגע בה הנאשם בחלקי גופה השונים.

במועד שאינו ידוע, בין השנים 2009-2014, הרים הנאשם את המתלוונת, כך שרגליה הקיפו את גופו ופניה היו מול פניו, הצמיד אותה לאיבר מינו ו אמר לה "בואי למשה". המתלוונת סירבה, הלכה לחדרה ופרצה שם בבכי.

בשנים אלה, ובמספר מועדים שאינם ידועים במדויק, נהג הנאשם לאונן ליד המתלוונת עד להגעה לסייעון מיני.

כמו- כן, בין השנים 2009 - 2014, במועד שאינו ידוע במדויק, עת המתלוונת הייתה לבדה בבית עם הנאשם, כאשר היא והנתן היו עירומים בחדרה של האם, ביצעה המתלוונת מין אוראלי בנתן, באופן שמציצה את איבר מינו, והנתן, אף הוא, ביצע מין אוראלי במתלוונת, באופן שליקק את איבר מינה.

עוד נטען, כי בין השנים 2009-2014, באחת הפעמים שם המתלוונת הייתה בבית, נסעה המתלוונת יחד עם הנאשם ברכב, לכיוון החולות העוקפים את עיר מגוריهم, והנאשם עצר את הרכב, וכך שוכבה על גבה במושב האחורי, ועירומה בפלג גופה התחתון, הנאשם ביצע בה מין אוראלי, באופן שליקק את איבר מיננה.

בשל העובדות שיפורטו לעיל, ומtower שבאותה עת הייתה המתלוונת קטינה והנאשם היה בן משפחתה, הוא האשם בעבירות של **מעשה סדום** - 5 עבירות לפי סעיף 347(ב), בנסיבות סעיף 351 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), **מעשים מגונים** - מספר רב של עבירות לפי סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+(א)(1) לחוק, וכן **מעשה מגונה בפומבי** - מספר עבירות לפי סעיף 351(ד) לחוק הנ"ל.

חשיבות הנאשם לכתב האישום ועיקרי הגנתו:

בישיבת המענה, שהתקיימה בפנינו ביום 24.04.17, אישר הנאשם את סעיף 1 לכתב האישום, שעניינו היכרותו עם אם המתלוונת ומגוריו המשותפים עמן, וכפר, מכל וכל, במשיים המិוחסים לו, כאשר טענות הבסיסית אינה, כי מדובר בעילה שנרכמה נגדו, או "ב hasilכה" של מעשים שבוצעו על-ידי אחר, וכי בין המתלוונת לא היו כל מעשים מיניים, וגם לא התנהגות שיכולה להתרפרש כהתנהגות מינית.

הגנת הנאשם אמונה מתמקדת בהכחשה גורפת של המעשים, ואולם נראה, כי הוא מייחס את תלונת הכאב, לשיטתו, למעשים שצד ג' עולם מבצע במתלוונת, או לחילופין, שימושו שרוצה ברעתו, طفل עליו גרסה שקרית זו, באמצעות המתלוונת. כמו-כן, הعلاה הנאשם אפשרות, שהמתלוונת בדתה הסיפור מרואה, והעלילה עליו, כיוון שלא קנה לה דבר מה שביבקה ממנו.

על הריאות בתיק - כללי:

ראיות התביעה מבוססות, ראש וראשונה, על עדות הקטינה המתלוונת, וזה הראה הישירה היחידה שבידיה.

אפתח במספר נקודות כלליות, ביחס להערכת עדויות של מתלונים בתיקים העוסקים בעבירות בגין כלל, ובUberot岷ין. במשפטה בפרט.

ראשית, יש ליתן הדעת לכך, שבמקרים אלה, לא אחת, וכי - בענייננו, ניצבים אנו בפני שתי גרסאות סותרות וקוטביות זו לזו. Mach, מציה גרסתה המפלילה של המתלוונת, בטו החורגת של הנאשם, המתארת, כפי שנראה להלן, בצורה מפורטת, עקבית וסדרה, סדרה של מעשים שביצעה בה הנאשם מאז הייתה בת 8 ועד לחשיפתם, בשנת 2014. מנגד, מציה גרסת הנאשם, המכחיש מכל וכל, כי ביצע את המעשים המិוחסים לו, וטוען, כי המתלוונת מעלה עליו עלילות שווא. מצב זה, של "גרסה מול גרסה", כמו גם הכחשה גורפת מצד אחד נאשם, הוא שכיח באישומים בעבירות בגין, המאופיינות בביטוי המעשים בצדעה, בחדרי חדרים, בשעות ובסביבה שבהן אין נמצא עדים למעשה, ושבהם רב הנסתור על הנגלה. משום כך - ברי, שבאיםים בכךן דא, מתמקד הדין בהערכת מהימנות גרסת המתלוונת, אל מול הערכת מהימנות גרסת הנאשם.

שנית, אופן בחינת עדויות של נפגעות בעבירות מין בכלל, ובעבירות מין במשפחה בפרט, הינו מיוחד, ודורש זהירות רבה, ומתן משקל של ממש לנסיבות המלצות את הגשת התלונה, ובכללן של אלה - הטראות הנלוות לפגיעה, הקשיי המובן בחשיפת המעשים והחשות הנלוויים לכך, בין היתר, בשל ההשפעה שיכול, ומטבע הדברים, תהא לחשיפה, על הקורבן ובני משפחתו. על אחת כמה וכמה נוכנים הדברים, שעה שמדובר בקטין שנפגע מבן משפחתו. נקבע, כי בא-דיקום בגרסת התלונה, בהיותה גרסה מתפתחת, בלתי עקבית, ולעתים, אף בלתי רצינאלית, אין כדי לאין, את מהימנות הגרסה, והובהר, כי יש לבחון את גרסת התלונה תוך מтан משקל למאפיינים המיוחדים, ולראות אם קיים בה "גרען של אמת" (ע"פ **8805/15 פלוני נ' מד"**, מיום 2.04.17, וכן ע"פ **6255/15 פלוני נ' מד"**, מיום 16.08.11). אין לצפות אפוא, כי גרסתם של קורבנות עבירות אלה תהא שלמה, עקבית, קוהרנטית וחסרת א-דיקום (ע"פ **5582/09 פלוני נ' מד"**, פסקה 84, מיום 20.10.10, וכן ע"פ **6643/05 פלוני נ' מד"**, פסקה 12, מיום 07.07.03). לפיכך, ובניגוד למקרים "רגלים", שבהם בוחן בהמ"ש את התנהוגות קורבן העבירה במהלך האירוע ולאחריו, במידדים של היגיון ורצינליות, הרוי שבUBEירות מין, ניסיון החיים מלמד, שהתנהוגות קורבן העבירה יכול ותראה, למתבונן מן הצד, תמהוה, לא רצינליות, ואף לעתים נעדרת היגיון ושכל ישר, וה גם כן, נפסק ונקבע, כי אין בכך להheid, כי גרסת הקורבן אינה אמת לאמתיה (ע"פ **7833/05 פלוני נ' מד"**, פסקה 15, מיום 07.05.15, וכן ע"פ **9458/05 רחמיילוב נ' מד"**, פסקה 1, מיום 06.07.24).

שלישית, ולצד נתונים אלה, על המאפיינים הייחודיים של עדויות נפגעיUBEירות מין, יש להישמר מtan אמון בלתי מסוג בכל מтельון עלUBEירות מין, מחשש לפגיעה בנאשם, שחוותו עומדת לו, כל עוד לא הוכח אחרת. נטל ההוכחה, כבכל עניין פלילי, היה ונותר ברף של "מעבר לספק סביר".

לא בcoli, המחוקק, שהיה עיר לקשיי הראייה בתיקיUBEירות מין, ריכך את הדרישה שהייתה קיימת בעבר, לתוספת ראייתית מסווג "סיעע", והסתפק בדרישת "הנמקה מיוחדת", לצורך הרשעה על-פי עדות יחידה של קורבן העבירה, כאמור בסעיף **54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971**: "הרשיע בית משפט על עבירה לפי סימן ה' פרק י' לחוק העונשין, התשל"ז-1977, על פי עדות יחידה של הנפגע, יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו". במסגרת חובה זו, על בית-המשפט להזהיר עצמו טרם יסמן על עדות יחידה של קורבן, ועליו לברר את הסיבות שהביאוו לสมוך עליה, ולנמקן (ע"פ **8148/11 מנשה נ' מד"**, מיום 13.04.15, וכן ע"פ **9930/06 פלוני נ' מד"**, מיום 08.07.21).

עם זאת - קביעת מהימנות מtan אמון מלא ומפורש בגרסת אחד הצדדים, לרבות "מתן אמון מלא וכבלתי מסוג בעדותה של המTELוננת, על פי התרומות מהצורה שבה מסרה את עדותה", מהוות הנמקה מספקת (ע"פ **93/93 פלוני נ' מד"**, מיום 18.12.94, וכן ע"פ **13/47 8347 פלוני נ' מד"**, מיום 16.02.11). ואולם, בכל מקרה, בית המשפט נדרש להנמקה שתתמודד באופן ראוי, הוגן וממצה, עם כל קשיי שעלול לעורר מtan האמון בעדותו היחידה של הנפגע, ותDIR - תר הוא אחר חיזוקים חזוניים לאותה עדות, ה גם היעדר החובה בתוספת מסווג "סיעע", כאמור.

רביעית, קביעת מצאי מהימנות של עדות, ביחס לתיקיUBEירות מין, תיעשה ב מבחן דו-שלבי - פנימי וחיצוני.

בגדרו של המבחן הפנימי, תבחן עדות העד, בזיקה לשאלות האם היא קוהרנטית וחדידה, האם נמצאו בה סתיות, וככל

שכן - האם ניתן להן הסבר. בigham"ש בוחן את הגיונה הפנימי של העדות, מנוקודת מבטו של העד, ובודק האם זו מתיישבת עם מה שידוע על העולם, על התנהגותם של אנשים, על ההתנהגות המוכרת, תחששות ידועות וכיובי'.

בגדרו של המבחן החיצוני, תבחן עדות העד, בזיקה לשאלות האם היא מתיישבת עם ראיות ועדויות אחרות, האם לעד יש מנייע פסול למתן העדות, האם הוא יושפע מנסיבות ההליך, האם הוא מוכן לשקר במצבים דומים, אופיו של העד והתרבות ממנו הגיעו, האם מסר גרסה ספונטנית או הוקן לעדות.

כללים אלה יושמו בהכרעת דיןנו הנוכחיית.

הכרעת הדין נשוא דיןנו, תיגזר ותושתת, ראש וראשונה, על עדות המתלוננת בפנינו - מהימנותה והמשקל שיש ליתן לה. זאת, בהינתן, כאמור, שענין לנו בגרסה מול גרסה, ואין בנמצא, אף לשיטת התביעה, ראיות חיצונית ישירות למעשים. אולם, במסגרת פרשת התביעה, העידו, בנוסף למATALוננת, גם אמה וחברתה, וכן העו"ס המטפלת בה למען חשיפת הפרשה, בהן רואה התביעה משומן חיזוק לעדות המתלוננת, ואלו יסקרו בהמשך, ואולם, העדה המרכזית והמשמעותית להכרעה בתיק הנדון - היא המתלוננת. אמרותיה במשפטה לא הוגשו במסגרת ההליך, אך עימות שנעשה בין הנאשם, הוגש - הן באמצעות דיסק תיעוד חזותי וקולי (**ת/6א**) והן כתמלול (**ת/6**), אשר יוער, כי מאחר ולא שיקף נוכחה את ההיקף והתוכן שנאמרו במסגרתו, ניתנה הנחיה למאשימה, לאחר הגשת הסיכומים בתיק, לתמלול מחדש. תיעוד העימות מסייע לבחון הLR רוחה וה坦הלהותה של המתלוננת, ומשמש אותנו, לצד ההתרשם הישירה ממנה בבית- המשפט.

לצד עדותה הפרונטאלית של הקטינה המתלוננת, העידו, כאמור, אמה, בת הזוג לשעבר של הנאשם, חברתה, ששמעה ממנו על המעשים, והעו"ס המטפלת בה, שהביאה להגשת התלונה במשפטה.

הנאשם העיד להגנתו, והוגשו הודעותיו במשפטה (**ת/2 - ת/5**). ההגנה הגישה מטעמה מסמכים שונים, שענינים בבדיקה המשפטה, וספק האינטראקט "הוט", בדבר הטענה שהנאשם עשה שימוש במחשב הביתי לצורך צפיה בעורוצי פורנו - מבוגרים וילדים (**ג/4 - ג/5**), בניסיון להזימה, כאשר גרסת הנאשם חד-משמעות, שלא צפה בפורנוגרפיה ילדים (פרוט' 4.07.17 עמ' 30. עיר, שמספריו העמודים, שאלייהם מקומות הפניות, אינם תמיד ובהכרח רציפים, ולעתים יש בהם כפליות. על-כן, יש לשים לב, לאיזו עדות ולאיזה פרוטוקול מתייחסת ההפנייה).

ראיות התביעה:

גרסת המתלוננת ג.ל. - ע.ת. 1 ועדותה בבית-המשפט:

המתלוננת העידה בigham"ש בישיבת יום 1.06.17, כאשר הייתה כבת 16, ולמدة בכיתה י' בביה"ס. בעת מתן עדותה,

התגוררה המתלוננת עם אמה, ל.ל., בדירה שבה אירעו המעשים המוחסמים לנאמן, ולאחר שהם נפרדה ממנה באופן סופי בשנת 2015.

بعدותה, מסרה המתלוננת גרסה המפלילה את הנאם בביצוע המעשים מושא כתוב האישום. יצוין, כאמור, כי אמרות המתלוננת במשפט לא הוגשו במסגרת ההליך, למעט דבריה בעימות עם הנאם (**ת/6 - ת/6א**), וכי במהלך עדותה בבית-המשפט, בכתה המתלוננת רבות והתקשתה בתיאור שוטף של פרטי עדותה, ובפרט בקטעים האינטימיים, שניכר כי תיאורים על-ידה הצריך ממנה כוחות נשפ רבים.

המתלוננת פתחה בכר, שהיא בת יחידה, ושבה הבילוגי גר באקס, ואינו בקשר אתה. לדבריה, הנאם ואמה היו בני זוג במשך כ- 8 שנים, מאז הייתה בכיתה א', כאשר בתחילת הוא גר בבית משלו, ואז עבר אליהן. היא מצינית, כבר בראשית דרכה, את העובדה שקרויה לנאם "אבא", וסמכה עליו מאוד (עמ' 12 ש' 9).

כאשר ניסתה להתחיל ולספר את גרסתה, בכתה המתלוננת אמרה: "**זה נגיעות באיבר המין. זה... כאילו אני ירדתי לו. הייתה חדרה בישבן. כאילו... הייתי קטנה. לא הייתי מודעת למה שאני עושה**" (עמ' 12 ש' 20-21). מתיאור כללי זה, עברה המתלוננת לפירוט.

תחילת הדברים מוקדמת על-ידה בערך בגיל 8, בעת שהייתה בכיתה ב' או ג', ושבה בסלון לצפות בטלוויזיה. לדבריה, הנאם, שישב לעשן ליד החלון, שאל אותה האם היא רוצה לשמור סוד מאמא, ואשר שאלה באיזה סוד מדובר, השיב שמדובר בסוד ולא פירט.

בהזדמנות אחרת, אמר לה הנאם, שאינו הגיע לנקודה מסוימת בגין במקלהות, וביקש ממנה שתבוא לעזור לו להגיע אליה. את תגובתה לכך, תיארה המתלוננת כך: "**אני כאילו לא הייתי רגילה לזה, אבל אני הלכתי אליו כי הוא אבא שלי, אני סומכת עליו. הוא היה נותן לי הכל. אפילו דברים שאמא לא הייתה נותנת לי. הוא היה קונה לי, מפני אותו. וזה כאילו, לא שאלתי אותו שאלות, יותר מדי... הלכתי אליו... כמו ילדה קטנה וטיפשה**" (עמ' 13 ש' 15-18, עמ' 14 ש' 4). לדבריה, במקלהות שניהם היו ערומים, היא התפשטה בלבד, והרגישה שימושו לא בסדר (עמ' 14 ש' 7): "**נכנסתי אליו למקלהות. עמדתי ממש מכוזצת. לא הייתי רגילה לזה. בחים לא עשית את זה. פשוט נכנסתי אליו ועזרתי לו עם הגב. לקחתי ספוג פשוט ועשיתי לו במקום המסתוי הזה שהוא אמר**" (עמ' 14 ש' 17-15). לאחר מכן, היו מקרים נוספים שהתרחשו במקלהות (שם, בשורה 19).

היא מספרת, שאחרי האירוע הזה, "המצבים", כהגדרתה, הפכו חמורים יותר: "**זה היה נגיעות, זה היה גם כשהייתי סתם ישבת ומסתכלת בטלוויזיה או שסתם הייתי בחדר של ההורים שלי והוא היה נוגע בי. נוגע בי זה כאילו באיבר המין. זה היה יכול להיות בחזה. שקצת יותר גדול היה זה היה יותר בחזה. היה בישבן... היה מעל הבגדים. בשלב הראשוני הייתי עם בגדים. הוא היה נוגע מעל הבגדים. הוא היה גם נכנס עם היד בפנים. היו גם מצבים יותר חמורים שאני ירדתי לו. מצטצתי לו את איבר המין שלו**" (עמ' 14 ש' 15 - עמ' 15 ש' 4).

המתלוננת מספרת שעל-פי רוב, ביצעה הנאש את המעשין כשמה לא הייתה בבית, או כאשר ישנה, ומסבירה: "**כailo מבאים שאמא לא רואה**" (עמ' 15 ש' 18). ניתן לראות בתיאוריה חלוקה ברורה בין מקרים "רגלים", שההתאפיינו בגنجוות מעל הבגדים, למקרים "חמורים", שההתאפיינו, לדבריה, בכך שהיא ערומה לגמרי, וכן ב"מצבי בניים", שבהם נגע בה הנאש מתחת לבגדים.

היא מוסיפה ומתארת אירוע, שבו הייתה עם הנאש בmittah של ההורים, והוא החדר את איבר מינו לשינה (עמ' 16 ש' 5-4). בספרה על המקרה הזה, המחייבת המתלוננת, ספונטנית, תנווחת כיפוף קדימה, שבה, לדבריה, הייתה מתונה שעה שביצעה את המעשה: "**הוא פשוט התחיל להחדיר את איבר המין שלו... אבל הוא לא נכנס את כל איבר המין שלו, הוא נכנס רק חלק כי אחרי זה הרגשתי כאבים אז אמרתי לו להפסיק, הוא לא הכריח אותי, הוא הפסיק וזהו**" (עמ' 16 ש' 14-16). לדבריה, המקרה הזה אירע פעם אחת בלבד.

מתארת אירוע נוסף, שבו הנאש שכב על המיטה, והוא שכבה מעליו, ואז: "**עשינו את התנוחה כailo, שאני מוצצת והוא מלך לי את איבר המין. זה היה כailo... אני גם הייתי ערומה לגמרי, גם הוא היה ערום. ממש עד כדי כך...**" (עמ' 17 ש' 5-7).

המתלוננת מספרת על מקרה נוסף, שבו, כיוון שהיא הייתה בבית, הנאש רצה להתרחק ולהקח אותה ברכבו. הם נסעו בכביש העוקף את עיר מגורייהם, "במפגש" כהגדرتה, כשהיא יושבה במושב האחורי. בשלב כלשהו, הנאש עצר את הרכב, פתח את הדלת האחורי, ובعود היא שכובה על הגב, ורגליה למעלה, הוא הוריד את מכנסיה וליקק את איבר מיניה (עמ' 18 ש' 13-6).

היא שבה ומתארת מקרים של "ירידות", שלדבריה אירעו כמה פעמים, במקרים שונים (הכוונה לאתרים פיסיים ולא במקרים בגופה). כאשר נעשה הדבר, למשל, באmbetia, היא עמדה על הברכיים ומציצה לנאש את איבר המין, עד אשר יצא איבר מינו מפה ו"**פשוט גמר עם היד**". בפעם אחרת, וחד-פעמיות, לדבריה, הוא גמר בתוך פיה, והיא ירקה את זה (עמ' 20-19). בתארה פרטים אלה, בכתה המתלוננת והתקשתה לדבר. גם במטבח התרחש, לגורסתה, אירוע דומה: "**פשוט ירדתי לו. פשוט. אני לא זכרת אפילו איך זה הגיע למצב הזה. אני פשוט לא זכרת גם מה הוא אמר לי לפני זה. אני לא זכרת אם הוא הכריח אותי. אני לא זכרת. זאת בעיה כי אני לא זכרת איך הגעת למצב הזה**" (עמ' 21 ש' 1-3).

במקרה אחר, מאוחר יחסית בזמן, כאשר כבר דיברו בבית-הספר, בין החברים, על הנושא של יחסי מין, והמתלוננת התחלila קצרה להבין, לדבריה, "**שימוש לא בסדר**", וכאשר הייתה לבושה בבגדים במטבח, הנאש לקח את שתי רגליה, שם אותן על איבר מינו ולחש לה באוזן: "**בואי לmittah חמודה שלי**". היא סיירבה והתחילה "لتפום ראש", כהגדرتה, ברחה מהחדר והחללה לבכות (עמ' 22 ש' 8-4).

לאחר המקרה הזה, היה, לדברי המתלוננת, מקרה נוסף של נשיקה: "**זה היה בסלון, גם כן, אני לא זכרת איך זה קרה, אבל הייתי עם תחתונים ועם איזושהי חולצה. הייתה לייד. זה היה על הספה. הוא פשוט לקח את היד שלו, הוא נכנס מתחת לתחתון שלי וכailo אני פשוט ישבת צזה ושותקת. כלום, אני לא אומרת כלום. ואז כשהוא**

מציא, אז הוא פשוט התקרב ונישק אותו ממש, עם הלשון, רצוני. ממש. אבל אני לא זוכרת מתי זה היה באיזה גיל הייתי, אבלaha... אני רק זוכרת את הבגדים שלבשתי. זה היה תחנות וחולצה" (עמ' 22 ש' 19-25).

המתלוננת מספרת עוד, שבתחילת המעשים, הנאשם ניסה לערב גם חברותה שהיתה לה אז, בשם נ., אבל זה לא הצליח לו, לדבריה. היא מספרת על מקרה שבו הנאשם שכב על מותנו בספה, כשממר עלייה ועל חברתה, והראה להן איך איבר המין שלו זו. הוא התחל לדבר עם נ., ולשאול אותה אם היא יודעת מה זה "cosa" ויחסי מין, בזמן שהמתלוננת יושבת בצד ושותקת. לדבריה: "היא גם הייתה מאד קטנה. היא לא זוכרת מהאירע הזה. אבל יום אחד באתי אליה ואמא שלי ואמא שלה, כאילו ההורים שלנו עזבו והוא שמר علينا. אז נשארכנו לבד בבית שלושתנו, הוא הראה איך איבר המין שלו זו. זה היה מעלה הבגדים. הוא היה לבוש עם תחנות וחולצה. והוא לא ראה שום דבר מתחת אבל... אני לא בטוחה אם הוא היה עם תחנות או שעלה היה שורט קצר, אני לא זוכרת. זה היה קצר יחסית. אבל אני לא יודעת להגיד במידוק מה זה היה" (עמ' 23 ש' 19-10). כאשר האימהות חזרו, נ. רצתה לאמא שלה ומספרה שהנאשם הראה את "זהה שלו זו", וסבירה בעדותה שכונת נ. הייתה ש"הוא הראה את איבר המין שלו זו", ומצינית שאינה זוכרת את המיללים המדוייקות, אך מסימנת בתהותה تسכול מסוימת, בסכמה את האירע: "אמא שלה לא עשתה כלום. אמא שלי ואמא שלה שוחחו על זה אחרי זה. והן פשוט צחקו על זה. הן חשבו שעלה לא אמיתי ושהה סתום. ממש ככה. לא האמינו לזה" (עמ' 24 ש' 9-7). בחקירה החוזרת, ובהתיחסה למקרה הנ"ל, שבה וצינה, שהאימהות צחקו על זה (עמ' 45 ש' 19), וכן, שנ. עצמה אינה זוכרת את המקרה. כאן ציון, שההגנה הגישה שני מזכירים (**נ/1 - נ/2**), ערוכים על-ידי השוטרים פרח צרור וח'ים קפואה, בהתאם, מהם עולה כי אמנים, נ. אינה זוכרת את פרטי המקרה, ומסרבת להិחקר על כך במשטרה.

המתלוננת מתארת מקרה נוסף, שבו, כאשר נכנסה לבית, ראתה את הנאשם יושב מול המחשב, רואה סרט פורנו ומאנן. הוא נבהל כשנכנסה, אך כשראה שזו היא, אמר "אה זה רק את", התישב והמשיך במעשייו, תוך שהוא מראה לה את הסרט (עמ' 24 ש' 25-28).

בתום החקירה הראשית, נחקרה ג.ל., המתלוננת, בחקירה נגדית ארוכה ויסודית על-ידי עו"ד יעקובי, ב"כ הנאשם.

היא אישרה, שבערך בכיתה ד', בשנת 2010, הבינה שהנאשם עווה דברים לא בסדר, אך מסיגת במידה מה את הדברים, ומוסיפה: "**לא כל כך. הוא עדין כמו אבא שלי...** הוא בתקופות האלה הוא כמו אבא שלי, אני סומכת עליו" (עמ' 38 ש' 9, 11), וגם כאשר היא מנסה "לאיים" על הנאשם שתספר לאימה, ממשיכה בעצם לאחוב אותו ולשתף פעולה עם מעשייו, כפי שאלת הסנגור, ומצינית ש: "**עובד זמן, אני מבינה כמה הוא אוהב אותי, למה שהוא... אני ממשיכה לקרוא לו אבא. כאילו ממש**" (עמ' 38 ש' 22-26). יוזכר, שҳשיפת הספר לאמ, הייתה בשנת 2014 לערך.

לשאלת הסנגור, האם הייתה בטוחה שהמעשים אכן בוצעו, או שהעלטה אפשרות בדעתה שמדובר או בדמיון, השיבה: "**כשاما שלי לא האמינה לי אז היא שאלה אותו "אולי חלמת את זה? אולי דמיינת את זה?" ואני אמרתי לה שלא. שאנו לא דמיינתי... וניסיתי, כן היה לי ספק, אני אמרתי לעצמי אם אמא שלי לא מאמין לי**

אז יש סיכוי שהוא לא זוכר? אבל כמובן שבפניהם אני זוכרת הכל. הכל. ממש. אני זוכרת הכל. גם דברים קשים אני זוכרת. מאוד. אין שאני הרגשת. אפיו את הכאב שהוא לי כשהוא החדר לי בישבן, את זה גם אני זוכרת, שהוא כאב. אני זוכרת. אני זוכרת שהוא לא היה אלים לפני, אני זוכרת שהלכתי אחרי כי אני סומכת עליו. אני מאוד זוכרת את זה" (עמ' 40 ש' 18-13).

במהלך, הפנה הסגנור לחקירה השנייה של המתלוננת במשטרה, מיום 15.10.16 (חקירה, כאמור, אינה בפנינו) שם אמרה, לדבריו, את הדברים הבאים: "אני התחלתי לחשב שאני משוגעת, חשבתי אולי דמיינתי, אולי זה לא קרה בכלל, וגםAMA של אמרה אולי תחשבי על זה. לפני זה חשבתי שאני פסיכית או משהו. וזה ניסיתי לחשב על זה וחשבתי כמה שבועות וכאלנו ישבתי עם עצמי ולא עשית כלום, רק חשבתי על זה" (עמ' 51 ש' 13-10). המתלוננת מאשרת את הדברים, ומוסיפה, שלאור דברי האם, אכן בchnerה עם עצמה, האם ישנה אפשרות שמדובר בהזיות או בחלום, שמא זה קשור לדברים שקרהו באינטרנט, אך שוללת אפשרות אלה, ועומדת על דעתה כי: "זה לא מהה שקרה פעמי אחד ושם דמיינתי את זה. לא. זה היה כמה פעמים. אני זוכרת את זה. אני זוכרת באיזה תנחות היויתי, איך היויתי לבושה. אפיו בחלום אני לא זוכרת דברים כאלה. אם אני חולמת על משהו אני בקושי זוכרת את זה. ובוחנים האמתיים זה כמובן..." (עמ' 52 ש' 9-6).

כאשר נשאלת מדוע חיכתה לחשוב את האירועים לשנת 2015-2014, כשלשيتها, כבר בשנת 2010 הבינה שהמעשים אסורים ואין בסדר, מושבה שלא ידעה זאת בוודאות, אלא הדבר גורם לה לבלבול ומוסיפה: "זה לא שאני ידעת שזה אסור. אני פשוט אומרת, זה החינוך שקיבלת, מאז שהייתי מאד קטנה, אז אם זה החינוך וזה בן אדם שאין סומכת עליו, אז מה הבעיה פה?" (עמ' 41 ש' 18-16). עוד נשאלת, מדוע לא חשפה את הפרשה קודם לכן, או גרמה לכך שהמעשים יפסקו, שהרי, לדבריה, הייתה לה שליטה יחסית בהם, וכאשר אמרה לנאמן להפסיק, הוא נשמע לה, השיבה: "לא, לא ככה להפסיק. אם הוא עכשו מתישב לידי ומתחיל לגעת בי, אני אומרת לו להפסיק אז הוא יפסיק, ואחרי זה הוא יחזור על זה. זה לא אומר שעכשו הוא מפסיק למגاري... דבר ראשון הוא היה כמו אבא. אני אומרת את זה שוב. אני סמכתי עליו, אני הילכתי אחרי. אני לא אמרתי כלום, לא אמרתי שום דבר. הוא היה עוזה, אני היויתי, כמובן שכשלי לא היה נעים, שימוש לא היה לי נעים, כשהיא כבר כאב, כשהייתי סובלת מאד, היויתי אומרת לו להפסיק. כן. אבל בגלל שאתה היויתי סומכת עליו אני היויתי הולכת אחרי בעיניהם עצומות" (עמ' 41 ש' 13-1).

המתלוננת מאשרת, שבתחילתה הפריע לה, ובמידה מסוימת אף העלב אותה, שהפסיכולוגית (הכוונה לעו"ס) האמינה לה כל-כך מהר, ולא קראה אותה יותר לעומק, לפני שקבעה שהיא צודקת ואמרה זאת לאם (עמ' 53). היא הסבירה, שחפזה בבדיקה יסודית של אשת המקטזע, על-מנת שזו תוכל להסביר לאם ולשכנעה, עד כמה היא דוברתאמת.

היא נחקרה אודוט קשירה החברתיים ומצבה בלמידה לעת ביצוע המעשים, לדבריה: "בכיתה א' עד ה' עברך לא היה לי אף אחד... בכללי היויתי לבדוק בהפסקות זהה. ואז בכיתה ה' או ו' בערך, הייתה לי חברה, עוד אחת, גם שקטה כזאת, לא מדובר הרבה. היא היויתה איתי עד כיתה ז' ואז פשוט בכיתה ח' אני נהיתי בן אדם שונה לגמרי, אני לא יודעת פשוט מלא חברים. אני לא יודעת" (עמ' 55 ש' 7-2).

העדה שבה ומספרת על האירוע במכונית. לדבריה, בזמן שאמה הייתה בבית, הנאשם אמר שהוא נושא לחבר, ולקח את המטלוננת אותו ברכב. הם נסעו בכביש העוקף את עיר מגורייהם, ואז הנאשם עצר את הרכב ועבר למושב האחורי, דרר הדלת האחוריית, שנשארה פתוחה. היא עצמה שכבה על גבה במושב האחורי, בזמן שהוא גהר מעלה, וליקק את איבר מינה (עמ' 55-58). לדבריה: "הייתי מאחורה, אני לא יודעת, אני פשוט זוכרת את התנוחה שלי, אבל... רגע. הוא התקדם טיפה, הוא התקדם נראה לי על המושב, אני חשבתי, כי הוא שם ידיים. אז היה שם מקום כאלו. אני הייתי לא ליד הדלת ממש, לא ראו את הרגליים שלי שם בחוץ, לא, אני הייתי ממש בתוך האוטו וגם הוא נכנס לתוך האוטו... תחשבו שאנו כאלו על הגב. הרגליים שלי קצת למעלה. והוא פשוט, אני יותר קרובה לדלת שלא פתוחה, עם הראש לשם, הוא פשוט מתקרם ומלך... עשינו את זה וחזרנו הביתה. זהו" (עמ' 56 ש' 24-8).

בסיום החקירה הנגדית, מנסה הסגנור על המטלוננת וسؤال, היכן, גם אחרי שהבינה שהמעשים לא בסדר, עדין קראה לנאנש אבא, חיבקה אותו וכוכי, וזה השיבה: "עוד פעם, אני סומכת עליו, ועובד הזמן, זה לא נכון יום זה קורה, כל הדברים שהוא עושה לי. זה לא כל יום. זה לא כל הזמן. הוא התנהג אליו כמו אבא רוב הזמן. כן" (עמ' 80 ש' 24-22).

עד כאן עדות המטלוננת בבית-המשפט, ביחס לגרעין התלונה.

דברי המטלוננת, בהקשר חשיפת הפרשה, ותגובה האם והנאש לכך, הן במסגרת חקירתה הראשית, והן בנגדית, יובאו להלן, במסגרת הפרק העוסק בכך.

אופן חשיפת הפרשה והגשת התלונה במשפטה:

بعدותה בפנינו, סירה המטלוננת, שמעשי הנאשם נפסקו בשנת 2014, לאחר ששיתפה את אימה בפרשה, בערך ב גיל 13-14, בהיותה בכיתה ח'.

היא סירה, כי עוד קודם לכן, בשלב לאחרי תחילת המעשים, כשעוד הייתה "כזאת עלייה", לדבריה, ניסתה לספר לאימה על המתרחש, אולם זו לא האמינה לה: "הייתה פעם אחת שכןניסיתי לדבר איתה, כןניסיתי להגיד לה אמרה קורה שהוא..." (בוכה) אז רצתי אליה ואני ישיר אמרתי את זה "אם הוא נוגע בי" צעקתי את זה. והיא לא האמינה לי. היא סתט הייתה במחשב. היא לא זה... היא חשבה שהוא סתם משחק איתי או שהוא, אני לא יודעת (בוכה)" (עמ' 25 ש' 8-5). ניתן להיווכח, שחוויות החשיפה קשה למטלוננת, יותר מכך, קשה לה עם העובדה שאמה כלל לא יחסה חשיבות לדבריה אלה.

המטלוננת הוסיפה, כי בעבר שנים אחדות, בזמן שהיא אמה צפו יחד בסרט, שבמסגרת העלילה שלו, כאשר האם לא הייתה בבית, האב היה אונס את הבת שלו "משם, באלים" (עמ' 26 ש' 3), היא (המטלוננת) שאלה את אמא שלה, אם הייתה מאמינה, לו סירה שזה קורה גם לה. האם השיבה בחוויה: "היא אמרה כן בטח, ברור". היא אמרה את

זה כזה פשוט, וזה לא היה לי מה לפחד. שאנו יגיד לה והוא תאמין לי. לא היה יותר את הפחד הזה". אלא אז, ככל הנראה, האם לא חשה במאומ, לא חיברה בין הדברים, והתיישבה שוב ליד המחשב. המתלוננת מתארת באכבה תגובה זו של האם, וממשיכה בתיאור הסיטואציה: "וזה אני מסתכלת עליה וזה אני אומרת לעצמי שאני חייבת לספר לה. שאני חייבת. ואני אמרת לה "אמא, בואי נלך רגע אליו לחדר. אני צריכה לדבר איתך" היא אמרה טוב. שנכננסנו לחדר אני התחלתי לבכות. פשוט לבכות. אפילו לא סיפרתי לה כלום, שיר התחלתי לבכות. ואני אומרת לה "אמא..." כאילו אני מתחילה לספר לה שם. על הנגיעות, על כל הדברים, לא על הכל, לא סיפרתי לה הכל, סיפרתי לה רק על זה שירדתי לו, על זה שהוא החדר לי לישבן, זה הדברים היכי חמורים שסיפרתי לה. וכל השאר לא הצלחתי לספר לה" (עמ' 26 ש' 14-2). המתלוננת מספרת, שהיא הגיבה בשתייה, והסתכלה עליה במשך כל הזמן שספירה לה את הדברים, וזה אמרה לה שלמהרת בבוקר, כאשר הנאשם סייע אותה לבית הספר (שכן, עבד כנגן אוטובוס, והסעה ללימודים), בטרם שתרד, תגיד לו "אם אתה לא רוצה עניין עם המשטרה קח את החפצים שלך ותלך". וכך עשתה: "אני נכנסתי לאוטובוס. לא דיברתי איתו. רק הסתכלתי עליו, ואני אמרתי לעצמי, מה הולך לקרות אחריו זה? כשהוא ייעזב הבית, מה יקרה? אז אני פשוט יצאתי מהאוטובוס ואני אמרתי לו את זה. הוא ישר התקשר לאמא שלי. אמא שלי סיפה לי" (עמ' 27 ש' 4-1). לדבריה, כשאמרה לו את הדברים, הנאשם שאל מה קרה, והתחליל להילחץ, אבל בצהרים, כאשר שבה לבית, ישבה בסalon לדבר עם אמה, הנאשם נכנס לבית והתחליל "להצדיק את עצמו, להגיד לה שהוא לא עשה כלום" (עמ' 27 ש' 16). המתלוננת מתארת את הלך רוחה בmund זה, שבו נוכחים בסalon היא, אמה והנאשם, לאחר חשיפת המעשים, ואומרת: "ואני חשבתי, מה שאני חשבתי שהולך לקרות זה שהוא פשוט יעצוב את הבית ויודה במאה שהוא עשה זהה. ואני הייתה טיפשה כאילו... כי האמנתי שהוא רוצה להזdot (בוכה)... ואני לא מבינה איך בן אדם שעשה כל הזמן הזה, במשך כמעט שנות הוא עשה כללה דברים נוראים, איך הוא אומר שהוא לא עשה כלום? איך הוא יכול לחיות עם עצמו? אני לא מבינה, אני לא יודעת. (מתipsis, בוכה בהיסטריה) לא רציתי בכלל להגיע למקום הזה, לא רציתי שזה יגמר בבית משפט. אני רק רציתי... פשוט רציתי שהוא יגיד לי סליחה ופשוט ילך זהה. זה כל מה שרציתי. אני לא רציתי משטרה, אני לא רציתי בית משפט, לא רציתי כלום. פשוט רציתי שילך ממנה זהה. לא חשבתי שזה יגיע עד לפה. לא חשבתי" (עמ' 27).

לדבריה, לאחר החשיפה, והכחשת הנאשם את המעשים, הוא ארץ מזוודה, השאיר את כרטיס האשראי שלו על השידה ועקב. ואולם, אחורי כבושאו אימה החזרה אותו לבית. שלב זה, מתואר על-ידי המתלוננת באופן הבא: "וזה אני אמרתי לעצמי, אמא'לה, אמא' שלי בוגדת بي. בוגדת بي למגררי. כאילו, לפני רגע את סומכת עלי, את אמרת לי כן, בסדר, אני עשה בשביבך והכל, וזה פתאום את מחזירה אותו הביתה. לא הבנתי מאיפה זה הגיע בכלל. וזה התחלתה מלחמה גם עם אמא' שלי, לא רק איתו. אני נהיתי בן אדם אחר למגררי. אני אפילו שמתי שלט על הדלת שלי. אין כניסה להורים שקרנים והורים חסרי אמונה. זה מה שאני כתבת ובדקתי. אני רציתי לברוח מהבית... וזה הוא צעק עלי. הוא הראה לי את השלט הזה, הוא אמר לי שאני בחיים לא יעשה את זה יותר. והוא מתחיל לצעוק עלי. וכאילו אני פשוט הלאכתי והייתי בתוך החדר שלי. לא יצאתי ממש כשהוא היה בבית" (עמ' 28 ש' 10-25).

המתלוננת מתארת את הרקע לפרידה הסופית של אמה מהנאשם. לדבריה, בקץ שבין כתה ח' ל- ט', טסה עם אמה לאקסקס. עם חזרתן לארץ, העבירו לחדרה את המחשב הנייד, ובعود היא מוחקת את היסטוריות הגלישות באינטרנט, במטריה להתקין עליו "אנטי-ווירוס", ראתה שם רשימת סרטי פורנו. היא קראה לאמה, ולאחר מכן ראתה את הדברים,

היא הוציאת אותה מהחדר, הסתכלת במה מדובר, ונפרדה מהנאשם, ששחה אותה עת בxxxxxx. גם כן, הוסיףה המתלוננת את הדברים הבאים: "אבל עдин, האמונה בין אמא שלי נפוגה מאוד קשה. היא לא האמינה לי ממש. אני זוכרת שהיא אמרה לי שקרנית ואני פשוט דרשתי ממנה פסיכולוג, אני כל כך רצית פסיכולוג, כי אני צריכה להוציא את זה لأن שהוא, אבל הייתה לי חברה פשוט, והוצאתי עליה" (עמ' 29 ש' 22-25). כוונת העודה לחברתה א.ר., ע.ת. 3, ועל כך - להלן.

בחקירה הנגידית, המתייחסת למතלוננת לשיבת לבינה קראה לאם לראות את ההיסטוריה של המחשב, ולדבריה: "דבר ראשון היא לא האמינה לי באותה תקופה. זה דבר ראשון. ודבר שני זה היה בתאריכים האלה שלא היו בבית. אז אולי זה סוג של הייתה מהצד שלי אליה" (עמ' 70 ש' 9-7).

יווער, כי כתוב האישום אינו כולל התייחסות או אישום בדבר החזקת חומר פדופיליה, זהה או אחר, והדבר נזכר ולובן אך לצורך השלמת התמונה העובדתית בדבר פרידת אם המתלוננת והנאשם, ובזיקה לשאלת מהימנות עדותם בביהם"ש.

היא מעידה, שהחלה להגיש תלונה במשטרה, הינה פועל יוצא משיחותיה עם הפסיכולוגית (הכוונה לעובדת הסוציאלית). לדבריה, בשיחות הללו, הבינה שהנאשם, שניצל אותה, משוחרר ויוצא בלי שום עונש, ומאחר ולדעתה זה לא טבעי, ולא אמור להיות ככה, פנתה למשטרה והתלוננה (עמ' 31 ש' 26-21). זאת, כיוון שבשיחות הללו הבינה, שהיא מאד רוצה לשחרר עצמה "אבן", ולכן ניגשה להتلונן. לשאלת בית המשפט, אף אינה יודעת אם במועד הגשת התלונה הנאשם היה בארץ, אם לאו.

המתלוננת מתארת את הקשר בין אמא, בעקבות הטיפול: "האמון בין אמא שלי לבני התחליל להיבנות מחדש אחרי הפסיכולוגיה אמרה לאמא שלי "הבת שלך לא מסקרת" ואז פשוט אמא שלי התחלילה... כי פעם היא לא האמינה לזה. היא לא הייתה יכולה לדמיין איך זה קרה ומה קרה שם, וכאיilo אחורי זה היא התחלילה לקלות, היא התחלילה ממש לקלות והוא בכמה ו... גם היום היא בוכה. היא התחלילה להבין שזה באמת קרה" (עמ' 34 ש' 6-1).

אליבא דמאשינה, אופן חשיפת האירועים, הספונטני, בפני האם, בעת צפיה בסרט, ואף עדותה של העודה, כי כלל לא רצתה להגיש נגד הנאשם תלונה במשטרה, אלא רק רצתה שיבקש סליחה, מחזקים את עדותה ומצביעים על היעדר מוטיבציה להפלתו (עמ' 6 סיוף לסייעים). בנוסף, רואה המאשינה חיזוק, גם בעצם תיאור המתלוננת, את יחסיה עם האם, ולרבות חוסר האמון והיעדר האמפתיה שחוויתה מצד האם, בשלב החשיפה ובתקופה שלאחריו.

הערכת עדות המתלוננת - סיכום ביניהם:

הלכה פסוקה היא, כי בעת הערכת מהימנות, של עדות מתלוננת קטנה בעבירות מין, "יבחן בהם"ש, בין היתר, את תיאור המעשים על ידה, והאם הוא מתישב עם ראיות אוטנטיות שחוויתה, שמא עם דברים שראתה או שמעה מאחרים, כיצד השפיעו האירועים על התנהגותה, והאם יש בהשפעה זו כדי ללמד שאמנם חוותה את הדברים, כיצד ומתי חשפה המתלוננת את הפרשה, וכן יעמוד על שינויים בהתנהגותה ובמצבה הנפשי לעת החשיפה.

המואשימה מבססת, כאמור, את פרשת התביעה, על עדות המתלוונת - במשפטה ובביהמ"ש, וambilket לשכנענו, כי גרסת המתלוונת מהימנה, גרעין עדותה חד-משמעות, תחשותיה ורגשותיה תואמים את המעשים, וכן, שמצבה הנפשי לעת החשיפה, והאופן שבו נעשה הדבר, מעידים על מהימנותו ועל היעדר מניע מצדה של זו, להפללת הנאשם. עוד, הצביעה המואשימה על חזוקים הקויים, לשיטתה, כבר בתוך עדות המתלוונת, ובראשם - דברים שאמרה בשווי עדותה, ובוארות כמעט אינצידנטלי, ביחס לנאים. מנגד, טוענת הגנה, כי אין ליתן אמון בעדות המתלוונת, באשר, כל כולה עלילה חסרת שחר כנגד הנאשם, שיסודה במניעים, שונים ומגוונים, להפללו.

כפי שצוויל לעיל, מהימנותה של עדות נבחנת, בראש ובראשונה, בבחן הפנימי. "שם מבחן זה, בעניינו, מלמד, כי יש ליתן אמון בגרסתה ובגראען עדותה, שהטאפיינו בכנות, איפוק ורישון, ולעת שיתוף בהם" ש בפרטיהם, בלטה לעין ההקפדה על הדיק בפרטים, שגזרה על עצמה המתלוונת. ניכר בדבריה, שהיא אינה מייחסת לנאים אלימות או כוחניות ביצוע המעשים, וכן, שהתקשתה לחזור ולספר את הדברים, והתבישתה לפרטם בפנינו. גם שלא תמיד עלה הדבר בידה, ניסתה המתלוונת, בכל מאודה, למקם את האירועים על ציר הזמן, ולשנות להם פן מוחשי - בתיוור תחשות שחשה במהלך ביצוע המעשים על-ידי הנאשם, דברים שנאמרו אגב כך, וזכרו פרטם, דוגמת בגדים ותנחות שאפיינו את הנעשה, לעת ביצועם. תיאור זה, על ידה, נעדך סממני מניפולטיבית, או נתיה להגיזים ולהעצים את המעשים, ונראה, בכלל, כי היא לא פעלה כדי שישה אליו הפלلت הנאשם. ודוק. לו חפצה המתלוונת להעליל על הנאשם, CID הדמיון הטובה עליו, הרי, שיכולה הייתה למסור עדות "מרשימה" וחמורה הרבה יותר, באשר למהות המעשים שבוצעו בה על-ידי הנאשם, ולא היא.

העדות מתאפיינת בנקודות אחדות, אשר ניתן לראות בהן משום "אותותאמת", וחזוקים "פנימיים" לgresת המתלוונת, כפי שעה להראיות שהובאו עד כה:

הראשונה שבהן, נועצה בעצם חזרת המתלוונת, בצורה קולחת, במהלך עדותה, על מעלוותיו של הנאשם, תכונותיו ומעשיו הטובים, לצד המעשים הפסולים שייחסה לו. היא מתארת את החיים עם הנאשם, שבו ראתה דמות אב לכל דבר עניין, באור חיובי. המתלוונת מצינית, לא פעם ולא פעמיים, כמה סמוכה על הנאשם, נתנה בו אמון ואהבה אותו, באופן כמעט פרודוקסלי, גם במהלך השנים שבהן ביצעה את המעשים, לדבריה, והדגםאות רבות, אף מעבר למובה כאן: "**הוא בתקופות האלה הוא כמו אבא שלי, אני סומכת עליו**" (עמ' 38 ש' 11); "**עובד זמן, אני מבינה כמה הוא אוהב אותי, למה שאני זה... אני ממשיכה לקרוא לו אבא**" (עמ' 38 ש' 26-22); "**סמכתי עליו, הוא היה כמו אבא בשבילי**" (עמ' 22 ש' 11), עד כדי הבעת השתאות והערצה, בספרה כי: "**הוא היה קונה לי אופניים אפילו, הכל, ממש. הוא היה קונה לי דברים שבחים אמא שלי לא הייתה קונה לי אז**" (עמ' 34 ש' 11-12).

הנקודה השנייה, שיש בה כדי לשoot את גרסתה, נועצה בניסיונה הcn של המתלוונת, להזכיר בפרטים הקטנים, ולדיק במתן חשיבותה, וזאת בשני מישורים מרכזיים - מיקום המעשים על ציר הזמן והמחשת האירועים באמצעות סממני זיכרון, דוגמת מחשבות, לבוש, תחשות ותנחות שלילוה בזמן אמת. כבר נקבע בפסקה, לא אחת, כי אין לצפות מקרים עברייה מין, ובפרט כאשר המעשים בוצעו בהיותה רכה בשנים, ולאחר זמן, לזכור לפרטים פרטיים כל אירוע ואירוע, ולסדר את האירועים לפי קורותם. ואולם, עצם הניסיון להעלות זיכרונות אלה, ולהביאם לידי ביטוי - יש להם משקל וערך.

ביחס לתארון האירועים, ולסידורם ברצף מסויים, ניתן למצוא אמירות של המתלוננת, שלפייה: "אני לא זוכרת. אני רק זוכרת שהמקרה זה היה הדבר הראשון וכל השאר מעורבב אצלי צזה. אבל ניסיתי, כשבמשטרת ביקשו מני לספר אז אני מנסה לעשות את זה הפעם, בסדר נכון, אבל אני אמרתי בעבר, לא אמרתי בדוק. כי אני באמת לא יודעת מתי" (עמ' 18 ש' 23-20). כשנשאלה כמה פעמים התרחש כל מעשה, השיבה המתלוננת, שהמין האנאי, בישון, התרחש פעם אחת, וכך גם אירע הנסעה במדבר, אולם "הירידות", כהגדرتה היו כמה פעמים, בכמה מקומות שונים - במקלה ובטבח. גם הנגינות מעל הבגדים, קרו, לדבריה, הרבה פעמים: "אני לא זוכרת, הוא לא היה עושה את זה באיזה סדר מסוים. הוא לא היה עושה את זה... פשוט כשהיה אז היה. אין סדר מסוים. זאת לא פעם אחת בשבוע. אין דבר צזה. הוא פשוט כשהייתה לו ההזדמנויות הוא היה עושה את זה" (עמ' 21 ש' 9-6). על האירוע בטבח, העידה: "אני לא זוכרת אפילו איך זה הגיע לנצח הזה. אני פשוט לא זוכרת גם מה הוא אמר לי לפני זה. אני לא זוכרת אם הוא הכריח אותו. אני לא זוכרת. זאת בעיה כי אני לא זוכרת איך הגעתו לנצח הזה" (עמ' 21 ש' 3-1).

קשהים אלה בזיכרון, מובנים ומוכרים, אך ניכר, שהמתלוננת מתאמצת לאחוז בדבר מה, על מנת לעגן את זיכרונותיה ולהעלותם מחדש - בין שמדובר בבגדים שלבשה, בין בתcheinות שחשוה, ובין בתcheinות ו בחשבוןות שלחלפו בראשה לעת ביצוע המעשים ולאחריהם. בכל אלו יש, כאמור, כדי לשנות אותנטיות ואמינות לגרסה. בין היתר, נאמרו על ידה הדברים הבאים: "**ניסיתי עם הפסיכולוגיה שלי להזכיר. מתי זה היה, לילה, בוקר, אבל אני ממש לא זוכרת.** כי החדר הזה היה מאד חשוך, אז אני לא זוכרת, אבל 아마 לא הייתה בבית. אז זה סימן שהוא עבר... בזמן שהוא עוד הייתה בעבודה" (עמ' 17 ש' 12-9). כתיאורה את מקרה "הנשיקה" בסalon הבית, סיימה המתלוננת את דבריה ואמרה: "**אבל אני לא זוכרת מתי זה היה, באיזה גיל הייתה, אבל אה...** אני רק זוכרת את הבגדים שלבשתי. זה היה תחתונים וחולצה" (עמ' 22 ש' 25-19). את המקרה בביתה של נ. תיארה המתלוננת כך: "**זה היה מעל הבגדים.** הוא היה לבוש עם תחתונים וחולצה. והיא לא ראתה שום דבר מתחת אבל... אני לא בטוחה אם הוא היה עם תחתונים או שהוא שורט קצר, אני לא זוכרת. זה היה קצר יחסית. אבל אני לא יודעת להגיד במדויק מה זה היה" (עמ' 23 ש' 19-15). בחקירה הנגדית, בהתייחסה לאפשרות שהעלתה הסגנור, שמדובר בעצם בחולם או בדמיון, השיבה: "**בפניהם אני זוכרת הכל. הכל. ממש.** אני זוכרת הכל. גם דברים קשים אני זוכרת מאוד. אין שאני הרגשת. אפילו את הכאב שהוא לי כשהוא החדר לי בישון, את זה גם אני זוכרת, שהיא כאב. אני זוכרת. אני זוכרת שהוא לא היה אלים כלפי, אני זוכרת שהלכתי אחריו כי אני סומכת עליו. אני מאד זוכרת את זה" (עמ' 40 ש' 18-14). ובהמשך, הוסיפה "**זה היה כמה פעמים. אני זוכרת את זה. אני זוכרת באיזה תנחות הייתה, איך הייתה לבושה**" (עמ' 52 ש' 7-6).

ולא שיקפה העדות דבריאמת וניסיון אמיתי לדיק ולשזר הפרטים, מועדים, ומקום התרחשויות, ברי, שקל היה יותר להציג עדות סدورה ו"מדויקת", יש מאין. ההタルבות, ההיסוס, והחללים בזיכרון, ב מקרה הנוגuchi, מחזקים, ולא מחלים, את תcheinות האמון והאותנטיות.

הנקודה השלישית הרואה לציון, עניינה בכך, שהמתלוננת אינה מנסה להaddir או להעצים את הדברים בתיאוריה, ולהיפך - ניכר שהיא מתארת אותם במינוריציה מסוימת. כאשר סיכמה את האירוע הראשון במקלה, ואת העתרותה לסבן את הנאשם בנקודה מסוימת בגבו, כפי בקשתו, הוסיףה: "**אפשר, לא קרה שם כלל במקלה, חוץ מזה שום דבר**" (עמ' 14 ש' 17). בהזדמנות אחרת, ציינה: "**פשוט הוא היה מבקש ממני ואני הייתה עושה את זה. זה לא משווה שהוא הכריח אותי בכוח. הוא לא הרבץ לי. הוא לא עשה כלום. הוא פשוט, סמכתי עליו אז הילכתי אליו**

זהה" (עמ' 15 ש' 12-14). כאשר המתלוונת סיפרה על מעשה הסדום שבוצע בה, היא מסיגת דבריה, וمبוקשת לצין כי: "הוא לא הכנס את כל איבר המין שלו, הוא הכנס רק חלק כי אחורי זה הרגשתי כאבים אז אמרתי לו להפסיק, הוא לא הכריח אותי, הוא הפסיק וזהו" (עמ' 16 ש' 14-16). (בນקודה זו זהה רגשטי עצמי, בכר, שאפשר, שאצל מתלוונת מניפולטיבית ומתוחכמת - וזה לא המקרה כאן להתרשומי - ניתן היה לגורס, שתאור זה נועד לפחות לפני אפשרות, שבדיקה רפואית לא تعالה מצאים המתישבים עם חדרה מלאה). בעימות בינה לבין הנאשם (**ת/6א**), היא מתකנת, באינטינקטיביות ובאופן כמעט מיידי, את החוקרת, שטיחה בנאשם שהמתלוונת ייחסה לו אונס, ואמרה "הוא לא אנט אוטי.. היה ניסון". עוד בעימות, ניתן למצוא אמירות של המתלוונת, כגון שהוא לא אשם, אלא הוא לא בסדר, משומ שעזרה לו, ואלה - במידה מסוימת, מצביעות על תחשוה של אשם עצמי בקרונות המעשים, ובראייתה את עצמה שותפה להם, הגם שהייתה רכה בשנים לעת קורותם. היא מדגישה, שהנאשם מעולם לא הכריח אותה לבצע את המעשים: "הוא לא הכריח אותי, אף פעם" (עמ' 21 ש' 11), אך שבה וטוענת, שעשתה זאת כיוון שסמכה עליו. (כמו כן, מהיבט יסודות העבירה, ומהפן המשפטי, אין כל נפקות שהיא לאותה "הסכם" או "שיתוף פעולה" מצד ידה קטנה).

נקודה אחרונה, לחיזוק עדות המתלוונת, ניתן למצוא, בעצם שיתוף העובדת הסוציאלית ואף בפנינו, בהקשר פירוט וחס האם כלפיה, למנח חשיפת הפרשה על ידה - יחס של חוסר אמון, עד כדי שימוש בכינוי "שקרנית" (עמ' 29 ש' 23), שהביאה לתהות שמא זהה היא, ומדמיינת את הדברים. עדות המתלוונת עולה, כי זו נעדרה רצון להפליל את הנאשם, וכי חקירת המשטרה החלה רק לאחר, ובעקבות, טיפולה אצל העובדת הסוציאלית. גם מצבה הנפשי של המתלוונת לעת חשיפת המעשים - הבכי, הרעד, החשש מפני העתיד, כל אלו מלמדים על הקושי בחשיפה, ומחזקים את המהימנות, ואין מתיישבים עם האפשרות שמדובר בעילה.

معنى ומאלף היה להתרשם, שבחויה שנחקקה אצלה, הטראומה המרכזית וההתמודדות יותר בעיתית, עבורה, היו במשבר האמון עם אימה, ולא במעשים עצם. נדמה, שההכרה המערכתית בפגיעה בה, הן מצד גורמי הטיפול, הן במשטרת, והן בבית-המשפט, חשובה לה יותר (והרבה יותר), כדי "להוכיח" האם את אותנטיות הסיפור ולשעם את הקשר בינהן, מאשר בכך להביא את הנאשם על ענסו.

החיזוקים "הפנימיים" שנסקרו לעיל, תומכים במתן אמון בגרסת המתלוונת, לצד התרשומותן הבלתי אמצעית מעדותה, ואלה מבאים למסקנה כי מדובר בדבר בעל מחדות מהימנה. העדה עמדה על גרסתה גם לאחר חקירה נגדית ממושכת, ולאחר שעומתה עם הנאשם, והותירה רושם ברור של מי שמספרת על דברים שחוותה על שרה, תרתי משמע. היא לא הותירה רושם, שלפיו היא חוזרת על סיפור עלילה שנרכם, אלא הייתה מבושת, היססה כשלא הייתה בטוכה, וידעה לספר מה חשה ומה רגישה בזמן ביצוע המעשים. כל אלו הותירו רושם מהימן ביותר.

תיאוריה המפורטים של המתלוונת אודות ההתרחשויות, ובهم: מקום כל אחד מהאירועים בפן הפיסי שלהם, תיאור ההרגשה, הלבוש, חילופי הדברים בינה לבין הנאשם, תיאור "הרגע שאחרי" וכיוצא בזה, מתיישבים, לטעמי, עם הקיבעה שהמתלוונת אכן חוותה את שיטפה. לו רצתה להעליל על הנאשם, כי אז לא הייתה מספרת שנوتה בגדים עלילוניים, שלא נוג בთוקפנות, ושהפטיק את המעשים כשבייתה ממנה לעשות כן, מה חשה ומה אמר לה הנאשם. מסירת פרטים אלו, שאינם בליבת המעשה הפלילי, מחזיקים את ההנחה כי לא מדובר בהפללה, אלא בחוויה שהמתלוונת חוותה בעצמה. גם ניסיונה של המתלוונת לחשוף את הדברים לאמה, בשלב מוקדם יחסית, כמתואר מפי האם, וללא הצלחה,

הוא סימן המחזק את מהימנות גרסתה, כאמור לעיל.

ראיות תביעה נוספות:

עדות אם המתלוננת, ל.ל. - ע.ת. 2:

העידה בישיבת יומן 1.06.17, בסמוך לאחר עדות המתלוננת.

בחקירתה הראשית סיפרה העידה, שפגשה את הנאשם בעת שעבדה בסופר, בשנת 2007, כשבתaga ג.ל. הייתה כבת 6 שנים. היא תיארה את הנאשם כך: " ממש גבר של חולומות. הוא היה מושלם. באמת. הכי טוב. הגבר הכי טוב שהיה לי אי פעם... תמיד אמרתי תודה לה' שיש לי סוף סוף גבר כזה מושלם. גבר טוב. נשמה טובה. לב זהב" (עמ' 86). מתארת את חייה המשותפים עם הנאשם באופן חיובי, מצינית שבשלב כלשהו חלה בסרטן הרחם, ואך-על-פי-כן, הוא נשאר אתה ותמן בה. מסבירה את הרקע לנסייתו הראשונה לאxxxxx, בפברואר 2014, כאשר התכנון היה להצטרף אליו עם הילדה, ג.ל., לאחר שיבס עצמו שם. לדבריה, תמכה בו כלכלית במשך שהיא שם, שארכה 7 חודשים. עוד מצינית העידה, שעם חזרתו לארץ, המתלוננת שמחה לראותו והכל היה בסדר (עמ' 87 ש' 5).

אם תיארה כיצד נודע לה על המעשים המיוחסים לנאשם. לדבריה, בעת צפיה בסרט, שבו ילדה האשימה את אמה שבן הזוג שלא אונס אותה, והאם לא האמינה לבת, שאלת אותה המתלוננת, האם הייתה מאמינה לו הייתה היא מספרת לה דבר כזה. העידה השיבה בחיוב, והמתלוננת ניגשה לחדרה לשווון. ואולם, בטרם שיצאה מן החדר, אמרה לה המתלוננת "**תקשיב... אמא, את יודעת, אני מצטט לו**" (עמ' 87 ש' 13-14). העידה מתארת שבאומרה כן, בכחה המתלוננת, ואולם היא לא קלטה מה קורה ולא ידעה מה לעשות, ולכן אמרה "טוב" ויצאה מהחדר. למשך בבוקר, אמרה למתלוננת, שהנאשם הסיע אותה ללימודים, שכאשר הם יגיעו לבית הספר, שתמסור לו ממנה, להגעה אחריה העובודה לדירה, לקחת את חפציו ולעוזוב. לאחר שהמתלוננת עשתה כן, התקשר אליה הנאשם, וביקש לדעת במה מדובר. היא השיבה לו "**תקשיב, אמי לא מוכנה. אמי שמעתי מה שג. ספרה**", והסבירה שמדובר "**על מציצה במקלחת ועוד משהו על התחת**", ושהזכרת רק את המקרים האלו, שכן "**כל השאר היא דיברה**" (הכוונה למתלוננת) **זה כמו סרט בלי קול**" (עמ' 87 ש' 16-27).

דברים אלה תואמים את ששמענו מפי המתלוננת ביחס להתרחשויות האמורה.

היא מספרת, שחודש אחרי שהנאשם עזב, היא החזירה אותו לבית, ו בשלב זה האמינה יותר לו מאשר למתלוננת. לדבריה, לאחר חזרתו, המצב לא חזר לשגרה, והמתלוננת הייתה כל הזמן סגורה בחדרה. היא מתארת ניסיונות חזריהם ונשנים מצדיה לדבר עם המתלוננת ולנסות להבין האם ישנו גורם אחר לתלונותיה על הנאשם.

מתארת מקרה שבו, בעת שהו של הנאשם באxxxxx, בפעם הראשונה, העבורי היא והמתלוננת את המחשב הנישח מהסלון לחדרה של המתלוננת. תוך כדי ניקיון המחשב בדפדפן, קראה לה מתלוננת, ולדבריה, ראתה בההיסטוריה הרבה מאוד ("מיליאון") כניסה לאתר פורנו ילדים (עמ' 88), שנעשו במהלך חודש يول', שבו היא והמתלוננת היו באxxxxx. לדבריה, ראתה רק את הכותרות, ולא צפתה סרטים עצם. בעקבות כך, הודיעה לנאשם, שהוא באxxxxx, שהוא

נפרדת ממנו, וכעבור שנה לעיר, ביולי 2016, התקשר והודיע לה שפגש מישוי והוא בהירון והוא מתחנן אתה שם (עמ' 91).

בשלב זהה, לדבריה הרגישה "**שקט זהה**" (עמ' 91 ש' 14), והחלטה שהגיע הזמן לחת את המתלוונת לטיפול. את ההחלטה, היא תיארה באופן הבא: "**אמרתי, יכול להיות זהה באמת אצל עצו ביעות אצל ילדה שלי? לפני זה הרגשתי בגידה. שאני חיה איתו ואני אלך לפסיכולוג, זה דרך רוחה, יתפסו אותו, קודם כל תופסים בן אדם, מתחילה לחקר. כאילו פחדתי לפגוע בו. עד כמה חשוב שהוא מושלם. ופה היה זהו, הוא מתחילה את החיים שלו, אני יכולה לטפל בילדה שלי עכשו, זה הזמן. אז התחלתי לחשוב, כן, אני צריכה עכשו לחת פסיכולוג, לטפל בילדה שלי. יכול להיות שיש לה משהו, צריך לעזור לה**" (עמ' 91 ש' 14-21).

העדת ממשיכה ומתארת שיחה שלה ושל חברתה מxxxxx, ממנה שמעה שהנאשם התחנן עם מישוי שיש לה ילדה בגין של המתלוונת. היא חשבה לשלווה הودעה בפייסבוק לאשטו, ולידע אותה במקרה, אך חששה שזו תהשוויה נובע מכך ולא תאמין לה (עמ' 92).

מספרת על תחילת הטיפול אצל הפסיכולוגית (הכוונה, כאמור, לעו"ס). לדבריה, זו דיבריה קודם עם המתלוונת ולאחר מכן אמרה: "**אמרתי אני לא רוצה שמות כי אני לא יודעת אם הוא אשם. יכול להיות שהילדה שלי צריכה טיפול. אני רוצה שתקשבי לנו וזהו. ותמליצי לנו מה עושים. כי אני באמת לא יודעת כבר. או שהילדה שלי מפלצת או שאני חייתי עם מפלצת. אני לא יודעת כבר מה לעשות. או שאני צריכה לטפל בילדה ולבקש מיליון פעמים סליחה בגין אדם שחייב שהוא מושמיים, או שאני... מה אני צריכה לעשות? או לлечת בבית משוגעים, כי אני פשוט מתפוצצת**" (עמ' 92 ש' 27-20). לאחר מספר טיפולים, הפסיכולוגית (שוב, הכוונה לעו"ס) קראה לה, ואמרה שהמתלוונת אומרת את האמת, והיא חיבת לדוח על כך, אך מעדיפה שהעדת תלך עם המתלוונת ותגישי תלונה במשטרת. וכך היה. בשלב זה, הנאשם היה בארץ, ומתברר שקדם להגשת התלונה, פנה לעדתה וביקש את רכבו בחזרה. היא סירבה להחזיר לו את הרכב, בטענה שהוא משתמש אותה להסייע את המתלוונת לטיפולים אצל הפסיכולוגית.

לשאלת בית המשפט, האם מעבר למה שמספרה, שהמתלוונת אמרה שפעם אחת מצאה לנאים ושהיא משוה בטוסיק וקראה לה לראות את הפורנו במחשב, היה דבר נסף, השיבה שככל הזמן שאלת המתלוונת מודיע לא סיפרה לה לפני-כן, והמתלוונת השיבה שריחמה עליה והאמינה לנאים, כי הוא היה בשבילה כמו אבא והוא בטחה בו. לדבריה, גרסת המתלוונת כל הזמן הייתה שהיא מצאה לו, לא פעם אחת, שכבה במיטה והוא נגע לה בפות (עמ' 95).

בחקירה הנגדית, השיבה העדת לשאלת בית המשפט, בנוגע לסתוטואה שהיא והמתלוונת צפו בסרט שבו ילדה מספרת לאימה שナンסה על ידי חבר של האם, וזה עורר במתלוונת את המוטיבציה לספר לה את הדברים. לדבריה, התכנים שהיו בסרט לא דמו למה שמספרה לה המתלוונת: "**שם היה אונס ופה היה מציצה במקלחת והוא ניסיין להכניס את ה... סליחה, את הפין לטוסיק שלה. והוא לה כואב. זה מה שהוא סיפרה...**" (עמ' 107 ש' 9-27). ממשיכת הספר שבעשור שנה, מאז סיפרה לה ועד שהלכו לטיפול, היו ביןיהם שיחות, והמתלוונת שאלת אותה כל הזמן מדוע אינה מאמין לה.

אינה זכרת תקופות של ירידה בלימודים אצל המתלוננת, אך מצינית, שבאופן כללי ציפתה ממנה יותר, בשל יכולותיה (עמ' 115).

עדות חברת המתלוננת, א.ר. - ע.ת. 3:

העידה בישיבת ים 22.06.17.

בעת מתן עדותה, הייתה כבת 15, לקרהת סיום כיתה י'.

העודה סיירה, שכחיהו בכיתה ח', המתלוננת סיירה לה, שבעת שהייתה צעירה, הנאשם אמר לה לעשות דברים בלי לספר לאמה, ואף הפשט אותה ונגע בה. בפעם הראשונה שסיפרה זאת, המתלוננת בכתה, ובפעמים שלאחר מכן, פחותה. לדבריה: "**דיברנו על זה די הרבה פעמים. לא דיברנו בהכى פרטיים**" (עמ' 15 ש' 9-8).

בחקירה הנגידית, הניתה שמדובר בכך- 10 פעמים שדיברו על כך, ולשיטתה: "**המתלוננת לא אדם שمشקר, היא ישירה וחברה טובה שלי כמו שנים**" (עמ' 15 ש' 26). כמו כן, המתלוננת סיירה לה שאמה אינה מאמינה לה, וגם רצתה לחזור לנאמן, וכן, שהיא רצתה לлечת לפסיכולוגית, ואما שלה סיירה, עד שהמקרה נ היה "חמור", כהגדרתה, ופירשה, לביקשת הסגור בימה דברים אמורים: "**היא התחלתה לבכות די הרבה, התחלתה להילחץ להיכנס לפאניקות, לבכות, במיחוד כשהיינו מדברות על הנושא הזה**" (עמ' 16 ש' 3-7). עוד סיירה לה המתלוננת, שאמא שלה מצאה משהו אצל הנאמן, והוסיפה שמדובר בסרטונים ותמונות, שגרם לה להאמין לה (עמ' 16 ש' 21-19). מאשרת לסגור, שהדבר הכى חמור שסיפרה לה המתלוננת, היה שהנאמן נגע בה (עמ' 16 ש' 25).

עדות העובדת הסוציאלית, הגב' לימור רונן-כהן - ע.ת. 4:

העידה בישיבת ים 22.06.17.

בחקירה הראשית, הסבירה העודה, כי היא מטפלת במתלוננת מסוף אוגוסט 2016, אחת לשבוע, לאחר שזו הופנתה אליה על-ידי רופאת המשפחה, במסגרת יחידת הילדים של קופת- החולים. היא העריכה, שהטיפול במתלוננת צפוי להמשך עוד כשנה וחצי מועד העדות. לאחר הפגישה הראשונה עמה, והיעוצותה בפקידת סעד, הפניה את המתלוננת להגיש תלונה במשטרת, תיימה את המועד ונחקרה אף היא.

לדבריה, המתלוננת סיירה לה על פגיעות קשות שעברה מאז שהייתה בכיתה ב' עד לכיתה ח'. בעבר חודש וחצי, שבמהלכם רכשה את אמון המתלוננת, היא החלה לספר לה על האירועים בעבריה, וזאת "**תוך כדי הרבה מאוד התפרצויות בכוי, משברים**" (עמ' 18 ש' 11). מעידה שהמתלוננת סיירה לה על מין אוראלי, צפיה בסרטי פורנו, והחדרת אכבעות לאיבר מיניה, ומסיגת "**אני לא בטוחה لأن נכנסו אכבעות**" (עמ' 18 ש' 13).

התרשמה שהמתלוננת פוטראומטית וסובלת מפלאшибקים ומחשבות חרדרניות של האירועים שחווותה. מתארת שכיכתה

ח' המתלוונת לא לומדת ולא מתפקדת, סובלת מהתפרצויות בכיה, מתרחקת מהחברה, סוללת מהגוף שלה, ולא יכולה לחשבו על זוגיות (עמ' 18 ש' 25-17). אבחנה כפוסט טראומה, נשענת על חוסר תפקוד "יעודי וחברתי, הסתגרות וירידה בערך העצמי, שיזהתה אצל המתלוונת. בחקירה הנגדית, חידדה את העניין: "**בכיתה ח' הנערה לא מתפקדת ללימודית ובזמן השיעורים היא בורחת לאיזה מקום בבית הספר והוא יושבת וובכה וזה מה שהוא עושה בתוך כותלי בית הספר ואף אחד לא רואה**" (עמ' 24 ש' 13-11).

התרשמה שהמתלוונת נערה מאוד אינטלקנטית, עם כוחות אגו טובים, אמינה, מתבישת בספר, מדיקת ולא מגזינה (עמ' 19 ש' 19-6).

מתארת את הפגישה הראשונה, שבה נכחו המתלוונת ואמא. לדבריה, האם לא הייתה בטוכה בתחילת מי "המחלצת", כהגדירה, הנasm או המתלוונת, והיה קשה לה להאמין שהדברים אכן קרו. הבאת הילדה לטיפול, הייתה במטרה שהעודה **"תוציא לה את השיטויות מהראש"**, כהגדורתה (עמ' 20 ש' 18). באותה פגישה שמעה "בגдол" שהייתה פגעה מינית וחדרה של איבר המין לישבן, והפנתה אותה למשטרה.

מסבירה מדוע דיברה על חדש וחצי. זהו, לדבריה, המועד שבו היא עצמה נחקרה במשטרה, אז ידעה בספר הרבה פרטים, لكن מיניחה שהפרטים סופרו לה רק לאחר תקופה זו, בציינה כי **"זה רק להסביר לכם שגם לא נערה שבאה ופתחה הכל, אלא שהדברים נאמרו לאט לאט"** (עמ' 20 ש' 14-11).

מצינית שבמהלך ואגב הטיפול, חשפה המתלוונת, בחודש דצמבר, דברים שקרו ושלא נחקרו במשטרה, ולאחר מכן השמלוונת אישרה לה לפנות לתחזעת, הדברים נחקרו וכותב האישום תוקן בהתאם. יובהר, כי במסגרת תיקון כתוב האישום, אכן הוספה עבירה של מעשה סדום לאיושמים המקוריים.

בחקירה הנגדית, כאשר הסנגור מפנה את העודה לחקירה השנייה במשטרה (אשר לא הוגשה לתיק בהמ"ש), מיום 25.1.17, וسؤال כיצד קבעה **"הילדה לא מגיצה בכלל, אני חשבת שהיא צנעה, היא מאוד מאוד אמינה"**, כאשר גם לגרסתה, בשלב זה, המתלוונת טרם שיתפה אותה בפרטיו הפגעות המיניות, משיבה כך: **"צדוק, יש לי יכולות גבוהות. אני 21 שנה במקצוע, הרבה מאוד nisioun עם פגיעות מיניות ואני חשבת שהם יש לי את יכולת להבין אחרי חדש וחצי, متى מטופל אומר לי פחות או יותר מה קרה ומתי מטופל אומר את הדברים כמו שהם"** (עמ' 21 ש' 28-24).

לשאלת הסנגור, האם יכול להיות שהילדה דמיינה את הדברים, השיבה העודה: **"אני מאמינה שהסיפור נכון. גם אמרתי את זה במשטרה. אני מאמינה שכן וזה ההערכה המקצועית שלי"** (עמ' 26 ש' 2-3).

פרשת ההגנה:

גרסת הנasm:

הנאשם, הן בהודעתו מיום 10.10.16 (ת/2), הן בחקירהתו במשטרה, מיום 16.10.16 (ת/4 - ת/5), והן בעימות שנערכ בינו לבין המטלוננט, ביום 13.10.16 (ת/6), הכחיש נחרצות את גרסתה, כי ביצעה בה עבירות בגין.

במסגרת הגשת הראיות בתיק, הוגש על-ידי המאשימה מזכר שערף השוטר שי סממה (ת/1), מיום 10.10.16. במצור זה, העלה סממה על הכתב, דין ודברים שהוא לו עם הנאשם, טרם שהטיעו בחשוד, ברכב המשטרתי, לצאות הסיוור על מנת ש"יחקר. נרשם, כי בשיחה בין השניים, שאל סממה את הנאשם על מה הוא עצור, וזה השיבו: "אני לא יודע אמרנו לי שהוא חמור" (כך במקורו), והוסיף כי: "**וואז פלאט לעצמו או רק שהילד לא דיברה זה באמת חמור**". המאשימה טוענת, ביחס לזכ"ד הנ"ל, כי יש לראות בו משום ראשית הودיה של הנאשם במעשים המזוהים לו, שכן, לשיטתה, מדובר בהתבטאות ספונטנית, המשקפת תחושת אשמה או הלהך רוח, המעידים על מעשי. עוד מצינית המאשימה, כי בשלב זה, ידע הנאשם זה מכבר על האשמות המטלוננט נגדו, והיה סייפק בידו להכין גרסה משלו. ההגנה, מנגד, ביקשה להתעלם ממוטց זה, ועל כך להלן.

כבר בהודעתו הראשונה במשטרה (ת/2), אשר נגבהה ביום 10.10.16 שעה 23:32, על-ידי רס"מ איליה גולדין, הכחיש הנאשם את המעשים המזוהים לו כלפי המטלוננט, וטען כי לאורך כל השנים, הוא דאג לה ולאמה, וגידל אותה כבת. לדבריו, חשב איך יכולם להגיד עליו שעשה כאלה דברים, והעליה סברות שמא מדובר במישהו ש"הולך נגדו", באביה הביווילוג של המטלוננט או בסבא וסבתא שלה (עמ' 2 לחקירה הנ"ל, ש' 11-12). בהמשך, העלה סברה שמקור העילה באותו, שרצה לחתת בחזרה מאם המטלוננט (שם, ש' 31). לדבריו, כל הזמן דאג למטלוננט, ולפעמים כעס עליה, בಗל שעשתה בעיות עם האוכל או דיברה לא יפה לאמה, אבל לא מדובר בכך שמדובר בכך שהוא שונא אותה, אלא, פשוט להסביר שאמא שלה "זהב", ושתדבר אליה כמו שציריך, כי היא מושלת בשבילה (עמ' 3 ש' 53-55). כאשר נשאל אם ראה למטלוננט את איבר מינו, השיב שיתיכן שאמא אמרה זאת, כיון שישן בסלון עם תחתונים, והוא הרbetaה להעיר לו על כך שלא לבש מכנסיים (שם, ש' 65-60). בסיום החקירה, נשאל מדוע שהמטלוננט תעליל עליו ומספר כאלה דברים, והשיב, שהוא שואל את עצמו אותה שאלה במשך 3 שנים, עשה "חקירה" משלו, והעליה השערה שימושו רצחה להרים את החיים שלהם - אבא של המטלוננט או סבתה, שמא מקור הדברים בגללה של המטלוננט, וביחס ההולך ופחת של אמה בה (עמ' 4 ש' 89-92).

את חקירתו מיום 16.10.16 (ת/4), שעה 08:39, שנערכה על-ידי החקיר חיים קפואה, פתח הנאשם בתהווה שהוא נמצא בתאIRON או בסרט, שנאים צופים בו בחינם או שמשלים על זה כסף (אמירות, שיעור, כי לא תומללו על-ידי המאשימה). לאחר שהכחיש לחłówטי את ביצוע המעשים נשוא התמונה נגדו, אמר הנאשם: "**אני בשוק אני שומע את זה משנת 2013 אני עד עכšíו בשוק מה עשית לה רע רק שהתחננתי למה עכšíו נזכיר**" (עמ' 2 ש' 28). לדבריו, כיון שהוא חם ולא היה להם מגן בדירה, הוא והמטלוננט הסתובבו עם תחתונים ובלי חולצה, ואמה עם תחתונים וחזייה (עמ' 3 ש' 68-69), ומגיל 9 בערך, התחללה המטלוננט להסתובב גם עם חולצתה, פרט לתחתונים (עמ' 4 ש' 79). הוא מאשר שהיא מנשק את המטלוננט במצב ובלחי, ומולטף אותה בגב, אך לדבריו, עשה זאת רק מתוך אהבה, של אבא ובת.

בפתח החקירה הנוספת מאותו היום (ת/5), שעה 13:19, שבוצעה אף היא על-ידי החקיר חיים קפואה, נשאל אודות תשובה לشرط שלקוו בبنيית לחקירה (זכ"ד מיום 10.10.16, ת/1), ולפיה "**רק שהילד לא דיברה זה באמת**

חמור", והסביר, שלא השיב بصورة הזו, אלא הבין שמדובר בתלונה של בת זוגו לשעבר ובתה המתלווננת, ולא האמין שהן הلكו להتلון עליו במשפטה (עמ' 2 ש' 9-4). הוא סיפר שכאר שב לארץ בפעם הראשונה, היחסים עם המתלווננת לא היו בסדר, והוא לא רצתה לדבר אותו. כמו כן, סיפר על רכבו, שנשאר אצל אם המתלווננת, ושהעביר לבעלותה טרם שטס בשנית לחו"ל.

בתוך הזמן שבין שתי החקירה, ביום 13.10.16 שעה 10:16, נערך עימות בין הנאשם והמתלווננת (**ת/6**), אף הוא באמצעות החוקר חיים קפיה ובונכות השוטרת לימור אשכנזי. בפתח הדברים, ולאחר שנסאלת המתלווננת מה עשה לה הנאשם בגין התלווננה, השיבה בכך: "**הוא פגע بي הוא ניצל אותו שהייתי קטנה ניצל שהייתי תמיימה וחלשה אין להסביר נגע באברים עשיתי לו דברים שאני לא אמרה לעשות לא הבנתי את זה הייתה קטנה נתתי לו לגעת בי ירדתי לו למיטה ונכנסתי אליו למקלהת**" (עמ' 1 ש' 8-6). בהמשך הדברים, ואגב התקשתו הגורפת של הנאשם את המעשים המינויים המיוחסים לו, הטיחה בו המתלווננת, כיצד הוא יכול להרים למשהו את החיים, ולהגיד שלא עשה שום דבר ולהכחיש. היא מבארת את דבריה, ומティחה בו שהרס לה ולאמא שלה את החיים, שאמא שלה לא מאמין לה, שהוא לא עובד על אף אחד, שהיא הייתה שם ושיקח אחריות על מעשי (עמ' 2). לאחר שמתלווננת תיארה, לבקשת החוקרת, את האירוע במקלהת, שלדבריה לא התרחש רק פעם אחת, תיקנה אותה, עת הטיחה (החוקרת) בגין אמרה כי אנס אותה, ואמרה: "**הוא לא אנס היה ניסיון שהייתי קטנה הוא ניסה לחדר לישבן שגדלי היה קטע בלילה שלקח אותו ושם את זהה שלו היה עם הבגדים ואמר בואי למיטה**" (עמ' 2 ש' 36-37).

בסיכון של דבר, הנאשם, באופן עקבי, הבהיר, לאורך כל החקירה במשפטה, את מכלול העבירות המיוחסות לו על-ידי המתלווננת, תוך שטען כי המנייע האפשרי לתלוונתה נגדו, נועז בגורם עולם שחף להעליל עליו, ולהרים להם את החיים המשותפים, והעליה תהיה ביחס לעיתוי המאוחר שבו הוגשה התלווננה, אחרי שעזב אותן ונישא לאחרת.

אף בעדותו בפנינו, שב הנאשם והבהיר, מכל וכל, כי ביצע את העבירות המיוחסות לו בתיק זה, כפי שנראה להלן:

עדות הנאשם, א.ו. - ע.ה.1:

ה הנאשם העיד בישיבת יום 4.07.16.

מספר על ההיכרות עם אם המתלווננת, בשנת 2007, כשה המתלווננת הייתה במעבר מגן לכיתה א', בגיל 6, ועל מגורי עמן. מאשר שהיינו הרבה מקרים שהיה לבד בבית בעלתו נגדו, נשאהה הייתה בעבודה. מספר על רצונו להינsha לאם המתלווננת, ועל זנחת התוכנית לנישואים אזרחים בחו"ל, בשל עלותה. לדבריו, בעבר שנה, חלה אם המתלווננת בסרטן הרחם, והוא נשאר עמה, כיוון שאהוב אותה, על אף שידע שלא יהיו להם ילדים משותפים.

באוגוסט 2013 טס לעבוד באקסקס, בניסיון לשפר את מצבם הכלכלי, ולאחר כ- 8 חודשים שב לארץ. לדבריו, כשחזר, הרגש שמשהו השתנה, גם אצל המתלווננת וגם אצל אמה. חבר הביא אותה משדה התעופה, על אף שציפיה שאמ המתלווננת הגיעו לאסוף אותו, והיחס אליו היה שונה. המתלווננת שחתה בחדרה. בשלב מאוחר יותר, שמע שבעזם שהיה באקסקס, נהג אחר (מחברת האוטובוסים בה עבד הנאשם עבור לטיסעטו) ניסה "להתחיל" עם אם המתלווננת, והוא

דחתה אותו. למחמת שבו, אם המתלוונת הchallenge לדבר אותו על כך שאין להם כספ', והוא שב לעובוד כנהג. בעבר זמן לא רב, כאשר שב לבית מהעובדה, ראה את המתלוונת ואת אמה יושבות על הספה: "ל.ל. בוכה. וזאת מסתכלת. ואני שמעתי את התקיק ושאלתי מה קרה? מהו קרה? מהו לא בסדר? והוא אמרה לי" "תשמע, היא אומרת שאתה הייתה איתה, נתת לה בפה" צזה דבר. אז אני ככה בשוק היתי. אמרתי" אני? שאני מגדל את הילדה ואני אוהב אותה ואני נותן לה... ל.ל. תחשבי קצת. אנחנו לא מכירים שנה ולא שנתיים. ובכלל מתי הספקתי לעשות את הדברים האלה? אני עובד כל הזמן, והיתי באxxxxxx, ואני כל הזמן נמצא במצבו מוקם" אז היא אמרה לי" "תשמע, קח את הדברים שלך ותעוף" ואני התחלתי גם כאילו לבכות, כי אני היתי מאוהב מאוד, גם בל.ל. וגם בג.ל., אני אהבתך אותך. הרגשתך שאנחנו משפחה..." (עמ' 44-45). הוא מספר שבעקבותך, עזב את הבית ועבר לחבר. בשלב זה, חשב מי יכול לפגוע בהם ככה, והעליה סברות שמדובר באביה הביוווגי של המתלוונת, או באמו של האב. כמו כן, חשב שייתכן שהמתלוונת העילה עליו, כיוון שישירב לknoot לה דבר מה שביבשה (עמ' 46).

כשנשאל בעדותו, איך אמרו לו" נתת בפה", כיצד הבין שהכוונה לבצע מעשה מני דווקא, תורגם דבריו לעברית, ולפיهم: "ל.ל. אמרה" שאתה באיבר המין שלך, בין הרגליים, נתת לה בפה" זה מה שג.ל. אמרה לה" (עמ' 47 ש' 24-23).

הנאשם מתאר שלא הבין מה קורה, היה "זרוק צזה", ולא ידע מה לעשות. הוא צלצל לאמו ומספר לה במה מאישימים אותו, אך הרגש שמרגע שבxxxxxx אינו כשרה, והכל הרוט. מעלה אפשרות שימושו בחב' האוטובוסים שבה עבר חוץ לפגוע בו, מפני שההתפתח שם מהר, והפרק לסדרן (עמ' 48).

עוד הוסיף הנאשם בעדותו, שדיבר בטלפון עם אביה הביוווגי של המתלוונת, ומספר לו במה היה מאישינה אותו, וזה השיב לו" אה, הבנתי, גם אתה הגעת לזה?", וכשהאל לפשר התשובה, הוסיף האב: "אתה עוד תלמד מל.ל. עוד הרבה בחיים" (עמ' 49). יצוין, שהחקירתו הנגדית, כאשר נשאל הנאשם על שיחת זו, הבהיר, שאתה השיחה עם אביה הביוווגי של המתלוונת, ביצע אחריו של.ל. עברה את הניתוח ברחם, ככלומר הרבה לפני ההאשמות נגדו. לדבריו, אמר לו שהמתלוונת כועסת שהוא לא מצלצל ושולח מתנת יום-הולדת, אז נאמר לו המשפט המציגו הנ'ל, ללא קשר להאשמות, והרבה קודם להן, כאמור (עמ' 109-105).

בהמשך, אם המתלוונת אמרה לו, שדיברה עם אחותה שנמצאת באxxxx, וזה אמרה לה שהמתלוונת עוברת גיל מעבר ובתקופה זו יתכן שתגיד מה שהיא רוצה, ואפילו תשקר (עמ' 49-50). מספר שאליה שהמתלוונת לקחה ממנו כסף ללא רשות, והוא כעס עליה ומספר על כך לאמה. המתלוונת הכחישה, ושאלת אותה למי היא מאמינה, לו או לה.

כאשר נשאל על פרטי האישומים, הבהיר אותם נחרצות, ואמר: "שאלו אותו את אותה שאלה (הכוונה לחקירה המשטרתית, א.ז.) ואני אמרתי שאני מגדל את הילדה ואני אעשה דברים כאלה? אמרתי, לא עשית את זה בחיים וגם לא במחשבות לא היו לי דברים כאלה. כי כל הזמן אני, אין אומרם? זאת הילדה היחידה שהייתה לי באותו זמן. כי אני סגרתי את עצמי. לא היו ילדים כבר, כי היא עברה ניתוח רחם... אני בחיים לא עשית דברים כאלה עליה. רק דברים טובים וגידלתי אותה כמו ילדה שלי. אין מהו אחר אצלי. אני מאד מאוהב הייתי אליה. חזק מאד. פעם ראשונה בחיים זה קרה לי", ומבהיר שכוונתו שהיא כה מאוהב באמה של המתלוונת,

וכל הזמן הגנעה עליה ואפילו הפסיק להתראות עם חברים טובים בגללה (עמ' 54-53).

גם את המקרה עם ג., החבירה, הוא מכחיש, וטוען שאמנם שמר על המתלוננת, ג. ואחותה הקטנה, אך לא עשה דבר ממה שמיוחס לו, ורק ישב בסלון וצפה בטלוויזיה (עמ' 54). לדבריו, לא אם המתלוננת ולא אמא של ג. פנו אליו אחרי שומר על הבנות, והן המשיכו לבקר אצלם כרגע. כעבור זמן מסוים הפסיקו, וכששאל מדוען חן לא באות יותר, השיבה לו אם המתלוננת, שהייתה يوم-הולדת והוא לא אמרה לה (לאם המתלוננת) מזל-טוב. כך או כך, לדבריו, כשפגש את אמא של ג. ואת אביה, שאל מדוען לא רואים יותר, לא קיבל תשובה עניינית לכך (עמ' 57-54).

מספר על חזרתו לבית, בחילוף שבוע מאז שם המתלוננת גירשה אותו לראושנה. לדבריו "ג. ל. הייתה נעלמת. כשניסיתי לדבר אליה כמה פעמים, בשולחן ול. ל. ביקשה ממני לא להיות בבית בלבד אליה, בכלל, אז באותו רגע, אמרתי, אבל צריך לשאול אותה מה קרה. צריך לטפל בה" (עמ' 58-57). לשיטתו, כיוון שלא הצלח לדבר עם המתלוננת, והיא הייתה אומerta לו לשtopic, כי הוא לא אבא שלה, הצעיל ל. ל. לקחת אותה לפסיכולוג. בתקופה זו, לדבריו, המתלוננת לא דיברה אותו כמעט, וזה מאוד פגע בו (עמ' 62).

כעבור שנה וחודשיים, באוגוסט 2015, טס הנאשם שוב לעבוד באxxxxxx. בחילוף כ- 3 חודשים, בסביבות אוקטובר אותה שנה, שלחה לו אם המתלוננת sms, והודיעה לו שלא יחזור לבית, והוא יכול להישאר באxxxxxx, בתואנה, שאם המשפחה לא מlocalized אי-אפשר לגור ביחיד, והוא עם הילדה עד הסוף (עמ' 63-62). לדבריו, כתוב והתקשר אליה "מיליון פעם", כיוון שהיא שבר לו את הלב, משומ שמאוד אהב אותה. ומוסיף, שגם חברות שלה התקשרו אליו ואמרו לו: "לעוזב אותה ולהמשיך לחיות. כאילו, תמשיך, תשכח ממנה, אבוד, סגורות שם הדלותות", והוא השיב להן: "למה? על מה נסגרו הדלותות? מה עשית? מה עשית להן רע? לא עשית שום דבר. הכל נתתי בשביבין, הכל. את הנשמה, הכל. כל מה שיש לי בחיים, את כל הכוחות שלי והאהבה שלי נתתי להן..." (עמ' 64 ש' 5-9).

בחודש Mai 2016 לעיר, חברים הכירו לו מישהי, והוא נישא לה. באוגוסט אותה שנה, חזר לארץ "להסידר מסמכים" (עמ' 65), וביקשمام המתלוננת את הרכב לשבעה. לדבריו, מדובר ברכב שהוא רכש, ושנשאר אצלם. עם זאת, כשהנסע לאxxxxxx בפעם השנייה, ב- 2015, העביר את רישום הבעלות ברכב על שמה, על מנת שתוכל למכור אותו ולבודא לאxxxxxx (עמ' 66). הנאשם טען שבתחלתה אמרה זו, שכן לה בעיה לתת לו את הרכב, והוא יכול להגיע או לשולח מישוי. הוא שלח חבר בשם ס', והוא אמרה לו שליר, והם "יסדרו הכל לבד". כשהתבקש להבהיר גרסתו, השיב הנאשם, שהוא למעשה ביקש את הרכב רק לשבעה, אך אם המתלוננת אמרה לו שייקח אותו חזקה אליו, ולכן שלח עם ס' תעודת זהות שלו. לדבריו, בסופו של דבר ס' לא הביא את הרכב, והוא לא קיבל אותו ממנה בכלל: "**היא אמרה לך אתה לא גבר, אתה לא זה קללות זה**" (עמ' 68 ש' 16), והוא וויתר עליו.

לאחר-מכן התחיל לעבוד בחברת הסעות, וקיבל טלפון מאמו, שלפני המשטרה חיפשה אותה אצלם. במקביל, התקשרו אליו מתחנת המשטרה, וביקשו שיגיע אליהם אחריו העבודה. לדבריו: "**אמרתי אין בעיה. לא הבנתי, אולי פגעת **במשהו עם האוטובוס**" (עמ' 69 ש' 17-16).**

クשנשאל על-ידי סגנרו, למה התקoon כה אמר לשוטר שי סמזה שהוא מקווה "**רק שילדת לא דיברה, זה באמת חמוץ**"

(כפי שנרשם במסמך שהוגש, ת/1), השיב: "נכון. כי התכוונתי לחמור. שהדבר הזה הגיע למצב הזה. כשהייתי עזבו אותו, זר�� אוטו, ופתאום הם החליטו לעשות לי דבר זהה? מה עשיתם להם?... כשישבתי באxxxxxx, אז היה משטרה, שוטר, אז הוא אמר לי "אתה יודע למה אתה פה?" אז אמרתי "האמת אני לא יודע" אז הוא אמר לי "מxxxxxx, שם חמור, מאד חמור" אז אמרתי "למי נגעתי שם חמור? מה עשית? מה זה חמור?" אז הוא אמר לי "מאוד שם חמור. שם נגעת" (עמ' 70 ש' 24-18).

1.8.15 כשנשאל אודות סרטוי פורנו, שהמתלוננת ואמה ייחסו לו צפיה בהם, במהלך שהותם באxxxxxx, בין 28.6.15 ל- 7.8.15 השיב, שאמנם ראה פורנו אף על פורנו ילדים מעולם לא הסתכל. הוא הוסיף, שבזמן שהשתוים היו בחו"ל, הוא אירח חברים בביתו, ויתכן שהם צפו בפורנו, כשהוא היה בעבודה (עמ' 71-71). הוא גם מעלה אפשרות שפורנו הילדים "קפץ" כ"חולון", אגב הצפיה בסרטוי פורנו מבוגרים (עמ' 84), והוסיף ששאל את החברים האם צפו אצלם ילדים, ו"הם אמרו שהם הסתכלו, אבל בפורנו רגיל. ילדים הם לא זוכרים" (עמ' 88 ש' 16). יעיר, כי גרסה זו, שלפיה יתכן וחבריו הם צפפו בפורנו, לא בא זכרה בחקירות הנאשם במשטרה או בעימות עם המתלוננת, והיא עלתה לראשונה בחקירהו בבית-המשפט.

1.8.16 כשנשאל מה יכול היה להיות המנייע של המתלוננת להגשת התלונה נגדו, השיב הנאשם, שאינו יודע, אולי כיוון שהתחתרן והיא, ככלומר המתלוננת, חושבת שהוא זرك אותה ואת ל.ל. (עמ' 74 ש' 16). גם בחקירהו הנגדית התייחס לכך הנאשם, וטען, שהוא חושב שמדובר במשהו שלישי שאמר למתלוננת מה להגיד: "**כששמעתי את זה אמרתי איך דבר זהה קורה? איך היא אומרת את זה? אני לא מבין. Caino מישו אומר והוא אומרת את זה. אני לא יודע מי**" (עמ' 81 ש' 4-6).

בחקירתו הנגדית, מוסיף הנאשם ואומר, שבשנת 2014, כאשר אם המתלוננת הטיצה בפניו את טענות המתלוננת, הוא הציע לה ללבת לפוליגרפ, משומם, שלטענתו, אין לו מה לשקר והוא גם לא אוהב לשקר (עמ' 93 ש' 12-8).

1.8.17 כשנשאל מדוע לדעתו אמה של המתלוננת, שציינה בעדותה בבית-המשפט שהוא היה גבר מושלם, תשקר ותשפר בדברים שלא עשה למתלוננת, השיב: "אז למה היא פה בחו"ל אמרת משה אחר? פה היא אמרת כהה, בחו"ל היא אמרת משה אחר?... "אני מכניסה אותו לכלא" למה היא אמרת דברים כאלה? "את אמה שלו אני אכנים לכלא" למה היא אמרת את זה?... פה היא אמרת "אני אוהבת", הוא גבר היכי מושלם" למה? ומה המשחק הזה? מה שחקים איתך?" (עמ' 95 ש' 10-4). וכאשר בית-המשפט מחדד את השאלה, ואומר: "אז מה שאמרת התובעת זה שאם היא רוצה להכנס אותו לכלא, למורת שהיא כל כך טוב אליה, סימן שהיא באמת מאינה לידיה", הוא מшиб: "אבל אני בחיים לא עשית שום דבר. שום עבירה על החוק לא עשית. למה שאני עשה לידיה שגิดלי איתה? למה אני עשה את זה? אני אוהבת את הילדה הזאת. עד עכשיו אני אוהבת אותה. אז מה עשית? בכלל זה אני צריך להיפגע? המשפט, אשתי עכשו הרוסה, מה? אני לא עשית כלום. לא נגעתי באף אחד ואפילו לא הלבשתי אותה". בשלב זה, יצוין, שהנאשם בכח והתיפח, וזה המשיך בדבריו, כשהוא צועק ובוכה: "כי אין לי משה אחר להגיד. אין לי משה אחר. לא נגעתי בה. לא נגעתי בה. לא נגעתי בה. לא נגעתי בה, אפילו (לא ברור) חולצות לא הורדתי לה. בחיים לא. סתם אומרים שאני (לא ברור). היא היחידה שאומרת את זה. אני לא מבין למה היא אומרת את זה. בשבייל זה, חקירה, למה היא אומרת את זה? למה עלי? למה עלי?

למה להפיל עלי, שאני גרתי אותה? שהם זרקו אותה כמו כלב, שם באxxxxx, לחם לא היה לי לאכול. כרטיס טיסה אמא שלי קנתה לי. שאני אחזר לארץ. לא הן. הן לא עזרו לי בכללם. (בוכה)", וביהם"ש הוסיף לפרוטוקול, שהנאשם אמר את הדברים האחוריים כשהוא בתרגשות רבה, כאשר הוא מאדים, צועק וובכה. והנאשם המשיר: "כי היא (הכוונה לתובעת. א.ו.) שואלת שאלות שהיא צריכה לשאול אותן, לא אוטי... שואלים אוטי למה היא אמרה את זה עלי? מאייפה אני יודע لماذا היא אמרה את זה עלי? אני לא יודע. גם אני שואל את עצמי. אני שואל אתכם גם, את כולכם. למה עלי? מה עשית להן רע? אומרם עלי שאני בן אדם טוב, למה? אם ג.ל. אומרת שאני טוב, למה? פתאום רע אני נהייתי? כשהתחנתתי אז נהייתי רע? נהייתי רע? שבזבוזי עליהן כסף אני הייתי רע? כשהיא באה ובקשה ממני אני לא קניתה לה בגלל שלא היה לי כסף. אין כסף. מה אני יכול לעשות?" (עמ' 96-97).

כאשר התובעת מטיצה בנאשם את פרטי התלונה על הדברים שהמתלוננת טענה שאירעו במקלחת, הוא מшиб: "את מאמינה בזה? לדבר הזה? שזה קורה? .. אוקי. אז כל מה שהיא אומרת, כל זה, כל זה לא היה. בחיים לא בקשתי, אפילו מל.ל., לעשות עם הגב, לא יודע מה היא אמרה שם. בחיים לא בקשתי מכך אחד" (עמ' 103 ש' 20-20), וכשנשאל על האירוע ברכב, בחולות, השיב: "זה אני בכלל, אני שומע את זה... אני נסעת איתה לסיור שהיא לומדת. נסעת איתה. נסענו את אמא לקחת מהמלון" (עמ' 103 ש' 24-23). כשהשנשאל לגבי האישונים המិיחסים לו נגעות באיבר המין, בחזה ובישבן המתלוננת, מעלה ומתחת לבגדים, השיב: "אני את כל זה לא עשית. ואני אומר עוד פעם. לא נגעתי בה. לא נגעתי בה ולא הורדתי, רק בתור אבא, כמו שאני הרגשתי את זה, אהבתו אותה כמו ילדה שלי. כי אין עכשו, אין לי ילדים אחרים" (עמ' 104 ש' 15-15).

עד כאן עדות הנאשם והגנתו, שכן פרט לו, לא העידו עדי הגנה נוספים.

סיכום והערכת עדותו של הנאשם:

כפי שנוכחנו לראות, הנאשם, לאורך כל חקירותיו - הן במשטרה והן בבית-המשפט, נותר עקי בגרסתו, כי לא ביצע את המעשים המិיחסים לו, וכי מדובר בעילה גרידא.

בסיכומים שנשא ב"כ הנאשם, עו"ד ישר יעקובי, בפנינו, בישיבת יום 23.10.17, ביקש הוא למקד את הדיון במניע אפשרי לעילה, על יחס המתלוננת ואמה, ל.ל., כשלשיטתו, לאורך התיק כלו, וכחוות השני, ניתן לראות שנושא האמון בין השתיים, וליתר דיוק - חוסר האמון השורר ביניהן - שהוא נושא, שלעמדת הסגנור, יכול להגיע כדי שינוי תודעה, ולגרום לעיוותי חשיבה, בפרט אצל ילדה שברירית כמו המתלוננת, מעסיק את המתלוננת, ובמידת מה - הוא שמניע אותה לאורך כל הדרך. כך למשל, מדים הסגנור את עיסוק המתלוננת בשאלת אם אמה תאמין לגרסתה, אם לאו, ואת ניסיונה לגרום לה לעשות כן, בין היתר, באמצעות העובדת הסוציאלית.

בהקשר העובדת הסוציאלית, המשיך הסגנור וטען, כי "חוות-דעתה", כפי שהגדירה, מגלה "מוטיבציה יתר" לעזרה למתלוננת, שבאה לידי ביטוי בכר, שכבר בפגישה הראשונה בין השתיים, היא מוצאת להאמין לה, לידע בכר את אמה, ולשלוח אותה להתلون במשטרת. לשיטתו, ככל שהמתלוננת סבלה בכיתה ח', כפי טענת הגב' רונן-כהן, ובנגיגוד לדברי

המתלוננת עצמה - הרי, שיש לייחס זאת ליחסה של האם אליה, ולאו דווקא לעצם קרות המעשים, המוחשיים מכל וכל, והשפעתם עליה.

ב"כ הנאשם התיחס למקרה שאירע, לטענת המתלוננת, בบיתה של נ., עת הנאשם שמר עליו. לעומת זאת הסגנור, לו היה ממש בסיפור הנ"ל, היה בכוחו לחשוף את כל הפרשה ולהוציאה אל מחוץ לתא המשפחה, ולא היא. הוא מצביע על סתרה הקיימת, כביכול, בין גרסת המתלוננת במשטרתה לבין עדותה בבייהם". דברים אמורים, לשיטתו, בכר, שבמשטרתה חזרה ומספרה המתלוננת על האירוע בביתה של נ., אף ציינה שמספרה לה על מעשי הנאשם ושיתפהו איתה בהם, וזאת במטרה ברורה לחזק את עדותה שם ואת טענותיה כנגד הנאשם, תוך "יכולת תמרון", כהגדרתו, מצידה, ואולם בבייהם", טענה, שנ. כלל אינה זוכרת את המקרה.

הסגנור המלומד, שנייכר כי לא הותיר אבן בלתי הפוכה בנתחו את מצבת הראיות בתיק, ביקש להציג 3 נקודות נוספות, וליתן להן משקל ל佗בו של הנאשם: האחת, עניינה בעצם חזרתו ארצה, ללא חשש, בפעם השלישייה, על אף שידע זה מכבר על האשמות המתלוננת נגדו. השנייה, עניינה בנסיבות ההגנה, והסיכון מבחינתו של הנאשם, לאחר, באמצעות ספק האינטרנט, את אתרי הגלישה ממוחשב המתלוננת (תכובות שהוגשו על-ידי ההגנה, כאמור, **ג/5**), על מנת לשולב גלישה לאתר פורנו ילדים, גם שהתקבלה, בסופו של יומם, תשובה מהחברה, ולפיה אין יכולתם לאתר מידע זה כלל. והשלישית, עניינה בהיעדר תיקים פליליים, לרבות מב"ד, בעברו של הנאשם.

עוד, התיחס הסגנור בטיעוניו, וזאת לביקשת ביהם", לדברי הנאשם, כפי שבאו לידי ביטוי במסמך **ת/1**, אשר מהווים, לשיטת המאשימה, ראשית הודהה לביצוע המעשים. לעומת זאת, הנאשם אמן הבין, וקשר, כמעט מידית, את החקירה המשטרתית לתלונת המתלוננת נגדו, ואולם, הסיבה לכך נעוצה, לשיטתו, בשיחותיו עם אמה בסמוך לפניכן, בעניין השבת הרכב לידי, וכן לעובדה שלא נחקר במשטרת מעולם. כמו כן, סבור ב"כ הנאשם, כי אין לשווה כל משקל ל"פליטת הפה", כביכול, של הנאשם לשוטר, ויש להתעלם ממנה כליל.

אני סבור שאלה פנוי הדברים.

ראשית, לעניין הקשר שבין המתלוננת לאמא. פרשנות הסגנור להיעדר האמון בין השתיים, אינה חד-משמעות, ונitinera לראותה באור אחר. למשל, זה שעלוי הצביעה ב"כ המאשימה, ולפיו - עצם השיתוף של הרשות בקשרי של האם להאמין לגרסת המתלוננת, יש בו דווקא כדי לחזק את גרסתה, ולהצביע על אמיןותה.

שנית, עדותה של העובדת הסוציאלית, כפי שציינה בהгинota ב"כ המאשימה, עוזד שק馥, אינה, ולא התקיימה, להיות בבחינת חוות-דעת מקצועית. מדובר בעודה "רגילה", שמשקל דבריה, מקצועיים ככל شيء, אינו עולה כדי עד מומחה או חוקר ילדים, אלא זו באה על מנת לשתפנו בהליך הטיפול ובשיחות שעבירה המתלוננת אצלה - היא ותו לא. עדותה של הגב' רונן-כהן בפנינו, ישבה גם את טענות הסגנור במישור "המוחיבציה" ומתן האמון בגרסה המתלוננת, ככלדבריה, מדובר היה בגרסה מתפתחת, ולא בחשיפת המעשים בפעם אחת, ובזמןנות הראשונה, אלא לאורך פגישות, ובמהלך תקופה בת חדש וחצי לכל היותר, להערכתה. נדמה, כי אין, בהכרח, סתרה, גם בתיאור מצבה החברתי של המתלוננת בគיטה ח', על-ידי הגב' רונן-כהן מחד והמתלוננת מאידך - סתרה שאליה הפנה הסגנור, בניסיון להפחית מהמשקל שיש

לייחס, אם בכלל, לדברי העדה. אמנם, נכון הדבר, שהגב' רונן-כהן התרשמה, שבכיתה ח' המתלוונת נטולת חברים וחשה בדידות, ואילו כשותפהה המתלוונת עצמהلتאר את קשייה לעת ביצוע האירועים, השיבה, שבכיתה א'-ד' לא היו לה חברים כלל, בכיתה ה'-ז' הייתה לה חברה אחת, גם היא שקטה, ובכיתה ח' פתאום הפכה לבן אדם אחר, עם "מלא חברים", כלשונה. ואולם, יתכן, וובואר כי מדובר בהיפוצה בלבד, שה"מפנה" עליו מדברת המתלוונת, חל במהלך אותה שנה, ובקשר ישיר לחשיפת הפרשה על ידה. כאמור, שכפועל יוצאה מחשיפת הפרשה, חל שינוי לטובהה במצבה החברתי, ובאנלוגיה לשיבת בגינה רצתה לילכת לטיפול פסיכולוגי - "שוחררה ממנה ابن" (עמ' 32 לעודותה, ש' 6-5), וכן, למעשה, נוצר השינוי בקשריה החברתיים.

שלישית, ביחס למקורה של ג. - יזכיר, שחקירת המתלוונת במשטרה לא הוגשה, ועל כן אין בידי ביהם"ש כלים לבחינת התאמה או סטירה בדבריה. אך או אך, קשה לומר, שהמתלוונת שינתה גורסתה מן הקצה לקצה, כפי שرمץ הסגנון שנעשה, שכן, את הגרסה ששתחה המתלוונת בבייהם"ש, ביחס למקורה עם ג., היא גוללה, קודם לכך, בעימות עם הנאשם (שהוא כן חלק מריאות התביעה בתיק), וכבר שם, טענה המתלוונת, שהמקורה אירע בתקופה של תחילת המעשים, וכן שנ. אינה זכרת ממנה דבר. המתלוונת לא ציינה, אף לא בחצייפה, ששיתפה את ג. במשעי הנאשם, ומונחים, לאור מיקומו, היחסית מוקדם של האירוע, על ציר הזמן של קורות המעשים כולם, לא היו בידיה, אובייקטיבית, הסתום, מכך מרבית האירועים התגבשו ווצעו, גם לשיטתה, רק בשלב מאוחר יותר. מסיבות השמרות עמו, סיפורים לספר לנו, שכן מרבית האירועים התגבשו ווצעו, גם לשיטתה, רק בשלה היכנית, והטייח בפניה זה ממש. או אז, מתעלם הסגנון גם מתשובה המתלוונת, כפי שניתנה לו, עת חקר אותה נגדית, והטייח בפניה זה ממש. או אז, השיבה לו המתלוונת בהכחשה, ושללה היכניות שנ. זכרה את המקורה, גם לאחר שניסתה, לדבריה, "לרענן" את זיכרונה: "**אני כן ניסיתי לגרום לה להזכיר, אבל לא בכוכנה... גו, סיפרתי. שאלתי אותה "את זכרת שהוא ישב שם בספה, שמר علينا... אני אמרתי לה את זה ככה, בדיקן כמו שאמרתי במשטרה"**" (עמ' 48 ש' 24-19).

יש ערך, בפני עצמו, מהיבט קביעת מהימנות המתלוונת, לעצם העלאת הספרות עם ג., מטעמה. האפיוזה שתיארה, הרי, מצויה בפריפריה של הפרשה, ולא בלבת המעשים שבכתב האישום. בספרות "צדדי" זה, נטלה על עצמה המתלוונת, לו עסקין בבדיה, סיICON, בacr, שנ. לא רק שלא תזכור, אלא, שתכחיש לחלוין את ההתרחשויות ותסתור, חייזית, את דבריה. ברם, המתלוונת "אתגרה" את סיבתה בacr, שעמדה עלacr, שההתרחשויות התקיימה ושן. הייתה נוכחתה בה. (אגב, הנאשם אישר את עצם המפגש, שבמהלכו שמר על שלוש הבנות, ולדבריו רק צפה בטליזיה). אותה עת, היא לא יכולה לדעת מה בדיקן אמר ג., ובאיזה מידת תאשר הדברים או תכפור בהם, מכל וכל.

רביעית, יזכיר, כי גם אם נאמץ, לטובת הנאשם, את עמדתו ביחס לזכר ת/ג, ונקרואותו, באופן המיטיב עמו, או לפחות אינו פוגע בהגנתו, הרי, אין בacr כדי לשנות את התמונה הכלכלית, זו המשתקפת מיתר הראיות, ונראה, כי הדבר אינו מעלה ואין מورد.

בנוסף, מצאתי להזכיר שני עניינים נוספים, שבהם נמצאו סתיות בעדות הנאשם בפנינו, כפי שצוין לעיל. הראשון שבהם - עניינו בשיחה שקיים הנאשם עם אביה הביולוגי של המתלוונת. בעוד שבחיקירתו הראשית, ספר הנאשם כי האב לא התפלא על ההאשמות שטפו המתלוונת ואמה עליו, והopsis' ואמר לו, שהוא עוד צפוי ללמידה הרבה בחיבים מל.ל. - תיאור דрамטי, שיש בו להיטיב, לכארה, עם הנאשם, הרי, שבחיקיריה הנגדית הובחר, שאוותה שיחה עם האב, התרחשה בשנת 2012, מספר שנים טרם שהמתלוונת חשפה את הספרות בפני האם, והנאשם, מطبع הדברים, לא יכול היה לשתפוacr. נראה, כי ניסיון זה, להכתים את אם המתלוונת, על לא עול בכפה, לא עליה ביד הנאשם. העניין השני, הוא

במישור גרסתו החדשה, וה"משוכלתת", של הנאשם, ולפיה, חברי שהגיעו אליו, הם שצפו בפורנו בעת שהותן של המתלוונת וamaha בחו"ל. כאמור לעיל, גרסה זו לא הזכרה כלשהו בהודעתו או בחקירותיו במשטרת, אולם בכל מקרה, כפי שצין המותב לפורטוקול, במהלך סיוכמי הגינה, אין באמור לשנות את התמונה העובדתית או לקבוע מסמורות בעניין הצפיה בפורנו, אלא, יש לראות בעצם הצפיה ו"גלויה" על-ידי האם, משום טריגר לפרידתם הסופית של השניים, ולשינוי העמדת, וליתר דיוק - המפנה, של האם ביחס לגורסת המתלוונת ולאמן שרכשה לה, וזאת בלבד.

תהיה נקודתית נוספת, העולה מעדותו, עניינה בקשר שמצא הנאשם, ובאופן שבו קייש, לכואורה, בין מקרה הנסיעה בכਬש העוקף, והמעשים המוגנים בפומבי, שייחסו לו במסגרת נסיעה זו, ובין נסיעה מסוימת כלשהי, אליה הפנה בעברתו - במסגרתה, לדבריו, לך את המתלוונת לשירות לימודי, שבמסופו אספו השניים את אימה ממוקם עבודתה. כפי שצין לעיל, במסגרת סקירת חקירותו הנגדית של הנאשם ביביהם"ש, כאשר נשאל אודות האירוע "מאחורי החולות", השיב באופן הבא: **"זה אני בכלל, אני שומע את זה... אני נסעת איתה לטיור שהוא לומדת. נסעת איתה. נסענו את אמא לקחת מהמלון... זה שלושתנו נסענו. נסעת רק איתה ביחד זה לקורס הזה, לטיור, ולאמא שלה. כי ככה לא הסתובבנו. כי תמיד היו לל".** קניות, לים, הן תמיד ביחד הללו" (עמ' 103 ש' 23-24, עמ' 104 ש' 5-7).

דברים אלה, אמר הנאשם, תוך שאישר, כי באופן כללי, היו פעמים רבות עם המתלוונת באותו (עמ' 103 ש' 26). הדעת נותנת, כי לו לא היו דברים מעולם, ואמנם נסיעותיהם עם המתלוונת, כולל, היו תמיינות ונטולות מעשים אסורים, כי אז, לא היה הנאשם מתייחס לנסיעה ספציפית ובודדת וambil מבקש לנתח דזוקא אותה ולהוכיח חפותו הימנה.

סיכום של דבריהם:

כפי שציינתי לעיל, עדות המתלוונת בפנינו, הינה הנדבר המרכזי והכמעט בלבד להוכחת האישומים, ומהנימוקים שניתנו בפרק הערכת מהימנות גרסתה, ובהתיחסויות לכך, בפרקדים נוספים, דעתו היא, שמדובר בעדות קוהרנטיות ואמינה, המאפיינת בסימניאמת מרובים, וכי ניכר, כי דבריה משקפים את ההתרחשויות לאחורן, ויש ליתן להם משקל מירבי.

מדובר, כאמור, בילדת שברירות ועדינה, שנחשה בגיל צעיר ורק, ולמשך תקופה ממושכת, למעשים ולסיטוטאות קשות, טעונות ומכבידות, כאשר לעת חvipתן בפני אמה, לא זכתה הימנה לאmpתיה ולגבו כמוצפה, אלא, לתריות וחקירות מצדיה, בדבר אמונות גרסתה. (וטעם, אין בכך ביקורת על האם, אלא, התרשות מהחויה בראيتها של המתלוונת). לצד אלה, התמודדה המתלוונת עם הקשי המובנה, הכרוך בהתמודדות עם רגשות של בושה ומבוכה, אגב חשיפת הפרשה וניהול הליך משפטי.

עדות המתלוונת הציגה בפנינו תמונה עובדתית, ולפיה, הנאשם במניפולציות ותחקים, שakan עלן כדי תחשות אשם אצל המתלוונת עצמה, הפך את בתו החורגת והתמיימה, שננתנה בו את אמונה, סמוכה עליו וראתה בו אב לכל דבר, כלי שרת לשיפוק יצרי ומאוזיו המוניים, וזאת לאורך שנים ארוכות. כפי שראינו, היוזמה להגשת התלוונת במשטרת, כלל לא הייתה מטעהה היא, ולא נעשתה לרצונה, וכל שחפהה בו, בשלה זה, היה התנצלות מהנאשם, והוא לא.

לא הוצאה תיזה, בעלת עיגון כלשהו בראיות, לשיבה ומנייע לילדת ספר דברי צב ולהעליל על הנאשם. בוודאי, שאין הסבר, בנסיבות זהה של עלייה, מדוע החשיפה נעשתה במדורג, לאורך תקופה ארוכה, שיחה עם חברתה, שיחה עם

אימה, היפתחות איטית בפני העו"ס, ועד להגשת התלונה.

ההגנה, על אף מאמציה, וחרף היסודות והנחיות שבנה ניל הסגנון, עו"ד יעקובי, את הגנת הנאשם, לא הצליפה לטעת בלביו ספק באמיותם ליבת עדות המטלוננט, ולא הצליפה לשכנע, אף לכוארה, שהדברים החמורים והכה מפורטים לפרטי פרטים שמסירה הקטינה בעדותה, כל כולם פרי עלייה, שקר ומזימה נקמנית בין שלא עצמה, ובין של אחרים.

לא בצד, נטעה המטלוננט אמון גם בלב חברתה, אותה שיתפה במעשים, וגם בלבה של העובדת הסוציאלית שתיפלה בה. ניתן אף להיווכח, שగרסה, בעבודות מסוימות, מתישבת אף עם זו של הנאשם, בין היתר, בנסיבות הבאות:

ה הנאשם הסביר בחיקירתו, שכיוון שלא היה מזגן בדירה שבהתגוררו, אז הוא והמטלוננט הסתובבו עם תחנות, ובעיל תשע לעיר, היא החלה לבוש גם בגדי עליון. עדות המטלוננט בביהמ"ש, תמכה בגרסה זו והתיישבה עמה, משזו ספרה, כי במקרה ה"נשיקה", שדבריה התרחש בשלב שבו כבר החלה להבין שיש פסול במעשה: "**היתי עם תחנותיהם ועם אישושה חולצה.. על הספה**".

גם דבריו הנאשם בחיקירתו מיום 16.10.10 (**ת/5**), שלפיהם, עם חזרתו ארצה מxxxxxx, בפעם הראשונה, חש בשינוי ביחס המטלוננט כלפיו, שכן, לדבריו, היא לא שמחה בשובו, לא דיברה אותו והרבתה להסתגר בחדרה, מתישבים עם תיאורי המטלוננט ואמה את התקופה האמורה.

מסקנתי היא, אפוא, שgarsה גרעין עדותה, לא נסתרו, כורסמו או קוועקעו כלשהו, וכי ליבטה נורתה, גם לאחר חקירה נגדית ממושכת ונוקבת, נחרצת, מובנת וברורה, ותוכנה מפליל את הנאשם ומאמת את העובדות הנקיות בכתב האישום.

השתכנעתי, שידיעותיה הנרחבות, כפי שבאו לידי ביטוי בתיאור המעשים המיניים שביצע בה הנאשם, כמו גם ה"טכניקות" לביצוע המעשים ואופיים, לא ניתנים להסביר הגיוני ואחר, מאשר זה שלפיו, היא אمنה וחوتה את הדברים, ובשילוב הקביעה העקרונית במישור האמון שמצאת ליין בדבריה, המסקנה המתבקשת היא, שההaintם אכן ביצע את המעשים המזוהים לו בכתב האישום, ושהתביעה הצליפה להוכיח ברמה הנדרשת את עובדות כתב האישום, ואילו הנאשם לא השכיל להראות ספק סביר באש灭ו, העולה מראיות התביעה כפי שהונחו לפניינו.

בשוליו הדברים אוסף, כי גם לו הייתה עדותה של המטלוננט, עדות ייחידה לביצוע המעשים, הרי, שלנווכה מהימנותה הגבואה, ניתן היה לבסס, רק על פיה, ממצאים לחובת הנאשם. יחד עם זאת, נסקרה ונבחנה גרסת הנאשם, על טענות ההגנה שהעללה, ומסקנתי הינה כי יש לדחותה. נמצאו לעדותה גם חיזוקים חיוניים, כפי שפורט לעיל.

אחרית דבר:

לאור כל האמור לעיל, נחה דעתך כי התביעה הוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע במטלוננט, קטינה בת

משפחה, את המיעדים המិוחסים לו בכתוב האישום, וזאת - משהתקיימות יסודות העבירות שבהן נוקב כתוב האישום, היא והעובדות תוכנה, לא הייתה מחלוקת, וכן הוא בדיון, ולפיכך - משברמה העובדתית עובדות אלה הוכחות כדבי, ولو תשמע דעתך, המלצה לי חברים הנכבדים, תהיה כי גרשע את הנאשם בכתוב האישום, ובعبירות המិוחסות לו שם, הכל כמו פרט ברישא להכרעת דין זו, וכדלקמן:

1. **מעשה סדום** - 5 עבירות לפי סעיף 347(ב), בנסיבות סעיף 351 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. **מעשים מגוניים** - מספר רב של עבירות לפי סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+(א)(1) לחוק.
3. **מעשה מגונה בפומבי** - מספר עבירות לפי סעיף 351(ד) לחוק הנ"ל.

אריאל אגו, שופט

השופט א. אינפלד

אני מסכימ עם רוב דבריו של חברי השופט אגו, אני מסכימים עם הילך חשבתו בניתוח פרשת התביעה, עם מסקנותיו בדבר מהימנות המתלוננת, עם הערכתו את החיזוקים לעדותה ואף עם חלק מדבריו אודות פרשת ההגנה. אולם, אני חולק על המסקנה. לטעמי, לעדותו של הנאשם יש משקל מסוים ואין היא בטלה לגמרי לעמוד עדות המתלוננת. די במשקל המשאים של עדות הנאשם כדי לעורר ספק סביר. די בספק סביר כדי לחיבב את זיכוי של הנאשם, למרות התחשזה החזקה כי תלונת המתלוננת כנה ומילאה כי הנאשם אשם.

סקירות הריאות של חברי, שהוא כדרכו מקיפה, מצאה ומודיקת, תאפשר לי לקצר בדבריו, תוך הסתמכות על תיאור הריאות אשר בחוות דעתו של חברי.

פרשת התביעה

אני מסכימ עם חברי שתיאור המתלוננת את המיעדים עורר רושם של מהימנות רבה. אמן, המתלוננת לא זקרה היטב את כל הפרטים של כל האירועים השונים שחוותה, אך היקף הזיכרון של הפרטים התאים לריבוי הפרטים ולזמן שלחף, כפי שהסביר חברי. כך, זקרה מעשים מסוימים באופן מיוחד, משום היותם חד פעמיים או משום שנעשו בסיטואציה חריגה, אך לגבי מעשים שנעשו פעמים רבות ותכיפות גבוהה, לא יכולה הייתה אלא לתאר את אופיים הכללי. כמו כן, אני מסכימ עם חברי שאין ריגוטה בכך שיש אירועים אשר מתוכם זקרה פרטיםבודדים, מעין הבלחות זכרון, אך ללא

הקשר ברור למשעים קודמים ולמשעים אחריםם. בנגד עמדת הסגורה, לטעמי זהי צורת זיכרון שאין טבעית ממנה בנסיבות העניין, בהתחשב בಗילה בעת תחילת המשעים, בהתפתחות מידת הבנתה את המשעים ובחלווף הזמן.

תיאורי המטלוננט את מעשי הנאשם היו מאופקים עד מאד. כמו חברי השופט ואגו, אף אני התרשםתי כי המטלוננט משתדלת לדיק בדבריה, על פי מיטב זכרונה, כדי לא ליחס לנאים מעשה שלא עשה. נראה כי המטלוננט נזהרה שלא להאדר את מעשיו מעבר למה שחוותה, ונזהרה שלא ליחס לו מעשים מסוימים שלא עשה, או להתייחס לתקופות בהן הדברים לא ארכעו. המטלוננט אף שבה וצינה, פעם אחר פעם, כיצד הנאשם היה מגיב בהבנה ואייפוק כאשר ביטהה כאב פיזי, או סירוב מילולי חד ממשמעי למשיעיו, והוא אף הדגישה כי מעולם לא נקט באלימות.

המטלוננט ביטהה היטב ובאופן משכנע ביותר את רגשותיה שלה. רגשות, אשר החלו בשיטוף פעולה כמעט تماما עם בקשות הנאשם, אך התפתחו לكونפליקט פנימי קשה, ככל שהתבגרה והבינה את המשמעות המחרידה של המשעים שהוא עשה בוגפה. קונגפליקט, הקשור לאהבה הרבה שהוא חשה כלפי הנאשם ששימש דמות אב עבורה, מחד גיסא, והרצון שלו להפסיק את מעשיו המתועבים, מאידך גיסא.

עוצמה רגשית רבה, כנה ומשכנעת, הتبטהה גם בתיאור המטלוננט את תחשותיה ומחשובותיה לאחר חשיפת הדברים בפני האם. המטלוננט מתארת עלבן עמוק מכך שהנאשם, בו בטחה עד אותה עת, לא הודה מיד במשיעים. המטלוננט מתארת שבר של ממש ביחסיה עם אמה, אשר נמנעה ממtan אמון בלתי מסוייג בביטחון ולא הביעה בה תמייה חד ממשמעית. המטלוננט תיארה תסכול מכך שהיא שינתה דעתה מספר פעמים ונתנה אמון בה ובנאשם חליפות. המטלוננט הביעה עצם כלפי אמה על כך שבה והזמינה את הנאשם לחזור הביתה לאחר שלוחיו. זאת, בשלב מסוים בו האם השתכנע מהנאשם, כי אין ממש בדברי המטלוננט. למעשה, המטלוננט תיארה את מצוקתה הרבה סביר יחסית עם אמה באוטנטיות משכנעת ביותר. תיאור זה של סערות רגשות עשה רושם כן,אמין ומשכנע.

בהקשר אחרון זה יש להזכיר שלא מצאת שיש בדברי המטלוננט, לפיהם העלהה בשלבים שונים ספקות לגבי זכרונה שלה, גורם המפחית מוחשית את משקל עדותה. אולם, כפי שתיאר חברי, המטלוננט אישרה כי תחתה בין לבן עצמה שמא היא "פסיכית" או "משוגעת" (לשונה), כי חשה ש"אולי זה לא קרה" וכי תחתה בינה לבן עצמה שמא "וש סיכוי שזה לא קרה". אולם, ניכר בעיליל שאין מדובר בספקות של ממש, ואין דברים אלה לעצםם מעוררים חשש אמיתי, שמא אכן המטלוננט דמיינה את הכל. הרושם המתתקבל הוא שמדובר, בעיקרו של דבר, בביטחון למצוקה נפשית של המטלוננט, אשר عمדה חסרת אונים מול חוסר האמון שהביעה אמה, אשר הייתה בעינה, בשלבים מסוימים, ממשענת קנה רצוץ. שבר רגשי כזה יכול לעורר ספקות מודומות בתפישתו הקיומית הבסיסית של כל אדם, גם מי שעבר על בשרו, יודע שעבר על בשרו, חוות קשות ביותר. למעשה, עצם החשיפה של מחשבות מסווג זה, אשר אינה מתאימה כלל למי שבודה עלילה בדיונית, מחזקת את האמון של בית המשפט כי המטלוננט שואפת ככל יכולתה לומר את כל האמת, אף כאשר אין האמת נוכח לה.

מעבר לכך, לא יכול להיות ספק מוחשי ב邏輯יות האם והעובדת הסוציאלית שטיפלה במטלוננט. העובדת הסוציאלית היא עדיה אובייקטיבית לכל דבר, והאם שיתפה את בית המשפט באוטנטיות משכנעת ביותר בחלוקת בסיפור הדברים. האם תיארה את התנהלותה שלה, על כל הבעייתיות המביבה שהיא עצמה ראתה בדיעבד בהתנהלות זו, עת פסקה על שני הסעיפים בהסתבות אם להאמין למטלוננט או לנאים.

התיאור שננתנה חברותה של המטלוננט, אודות דברי המטלוננט בהקשר למשיעי הנאשם ותגובה האם, יש להם משקל מה, ואין צורך לומר שהם מכחינים. אולם, משתמע מהדברים כי המטלוננט שיתפה את החברה רק לאחר

שיתוף האם, ולפיכך הערך המוסף של הדברים אינו מאד גבוה.

מכל מקום, באמצעות עדויות האם והמטפלת מתקבלת תמורה חשובה של אופן חשיפת המעשים. הדבר נכון במיוחד בהקשר לעדות האם, אשר גרסה מחזקת בכמה נקודות חשובות על ידי הנאים עצמו. מהלך חשיפת הדברים, כפי שתיאר חברי השופט ואגו, מהוות חיזוק של ממש, חיזוק אובייקטיבי במידה מסוימת, למஹמות המטלוננט. זאת, החל משעת הקשר המיוחדת בה בחרה המטלוננט לספר הדברים (אגב סרט אודוט פגעה מינית במשפחה), דרך תגובתה הקשה של המטלוננט להחזרת הנאים הביתה על ידי האם (לאחר הרחקה קצרה), דרך השני בעמדת האם נכון סברתה כי מצאה חומר פורנוגרפיה פדופילית על המחשב בבית, ועד ההפנייה של העובדת הסוציאלית את המטלוננט להגשת תלונה. מעבר לאיומות תהליך הגשת התלונה, שתי העדות מעידות על מצבה הרגשי הקשה של המטלוננט, זו לגבי שלבי החשיפה הראשונים וזה לגבי שלבי החשיפה המתקדמיים יותר, תוך כדי הטיפול. שתי נקודות אלה, תהליך החשיפה ומצבה הרגשי של המטלוננט בהקשר לחשיפה, מחזיקות עוד את עדותה המשכנעת של המטלוננט.

נכון האמור, אני שותף למסקנותו של חברי כי פרשת התביעה חזקה ואייתה, כי די בעדויות אלה כדי להשתית הרשעה מבחינה משפטית, בוודאי לאחר ביטול דרישת הסיעע בעבירות מין, וכי ראוי היא עדות המטלוננט להשתית עליה הרשעה מבחינת משקלה, במיוחד במקרים החזקים. זאת, אלא אם כן יש בפרשת ההגנה כדי לעורר ספק.

פרשת ההגנה

פרשת ההגנה כוללת למעשה את עדותו של הנאשם לבדה. לטעמי, עדות הנאשם עשתה רושם חיובי אף היא. יש סימני אמת בעדות הנאשם והиндיקציותiae לאי אמרית אמת מעות וחלשות. אמנם, אין מדובר בעדות מושלמת, אך אין בפוגמים עליהם הצבע חברי השופט ואגו כדי להביא לכرسום ממשי משקל שיש לייחס לעדות הנאשם, ולפיכך לא ניתן לבטל את דבריו.

עדותם של הנאשם עקבית ביותר. הנאשם הבהיר נמרצות כי עשה במטלוננט מעשה מיני כלשהו, לא מינית ולא מקצתה. לדבריו, אף לא עשה כל מעשה אשר עלול להתפרש בשגגה כמעשה מיני פסול. הנאשם היה עקי בעמדה זו, לא רק בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית, אלא גם בעת קירויו במשפטה ואף לפני התלונה הרשמית, בכל הפעם בהן עומת על ידי אם המטלוננט עם האשמות המטלוננט. אין בעדתו סתיות ממשיות בדברים הנוגעים לגופו של עניין, אין תמיות בעלות משקל ולטעמי גם אין בדבריו צל צלה של הויה במקצת או ראשית הוודה.

ה הנאשם אינו נוקט בדרך של השחרת פניו המטלוננט, אלא שב וمبטא את אהבתו האבהית ותחוות האחריות לגורלה כהורה בפועל, למרות מסכת הייסורים שהוא עבר בשל כך שהוא מאשימה אותו בעשיהם חמורים (ראו לדוגמא עמ' 75). הנאשם אכן מספר על איורים של גניבת כסף על ידי המטלוננט (עמ' 52), אך על פניו הדברים מדובר באירוע אחד בלבד, שלא נראה כי הנאשם עצמו ייחס לו חשיבות מרובה. יש לנאים ביקורת לא מעטה כלפי צדדים שונים באופיו של אם המטלוננט (ראו לדוגמא עמ' 94), אך למרות זאת, אין הוא מייחס לה כוונה להעליל עלילה למטרות זדוניות מוגדרות, כגון בצע כסף.

הרושם שהתקבל בעת עדות הנאשם הוא כי הנאשם מנסה לדין בדבריו. הנאשם נכנס לפרטי פרטים של סיפור הזוגיות שלו עם אם המטלוננט, קשרו עם המטלוננט ופרשת האשמה אשר הוטחה בו. הנאשם אף נכנס לפרטי פרטים של איורים נוספים לכואורה, כגון מחלתה של אם המטלוננט, המחשבות על נישואין או קנית בית משותף, העובדה ששמע כי

גבר אחר ניסה ללא הצלחה "להתחלף" עם בת זוגו בעת שהותם בחוץ לארץ עוד. למרות ריבוי הפרטים, הסתיירות שנמצאו בדברי הנאשם מועטות. אמנם, לא פעם דרך השקרים, בפרטיו אמת אודות נושאים צדדים, בהם לא יתפסו בסתרה, תוך התייחסות קצירה בלבד לתוכן השקר, בבחינת "כל דבר שקר, שאין אומרין בו קצת אמת בתחילתו, אין מתקיים בסופו" (לשון רשי', בדברי יג כז, המבוססים על דברי ר' מאיר בתלמוד הבבלי, מסכת סוטה, דף לה עמ' א). אולם, כאשר מדובר בהכחשה מלאה וגורפת, אין זו גרסה אשר ניתן ליתן בה פרטיהם לגופו של עניין. ממילא, הרושם המתקבל מריבוי הפרטים, הניסיון לדיבוק ומייעוט הסתיירות, נשאר רושם חיובי.

תיאור הנאשם את תהליך החשיפה של תלונת המתלוונת כלפיו, מבחינה אובייקטיבית, מקביל לתיאור של המתלוונת ושל אמה. אמנם, יש הבדלים בדגשים, ולעתים פרטיטים אלה או אחרים חסרים באחת הגרסאות, אך אין מדובר בסתיירות של ממש, אלא בזווית הסתכלות שונות על אותו מהלך אוירעים דרמטי, בחיה כל שלשת בני המשפחה. השαιפה לדיווק בפרטים אלה מהוות "סימן אמת".

התיאור של הנאשם את תחשויותיו וחוויותו הסובייקטיביות עשה רושם אותנטי אף הוא. הנאשם מתאר את רגשותיו עקב המחללה של אם המתלוונת (עמ' 38 - 39), התייחסותו לדרישתה כי יסע לחו"ל לנסות להשתקע (עמ' 39 - 40), הפטעתו עקב שינוי מסויים ביחס של המתלוונת כלפיו לאחר חזותו מנסייעתו הראשונה לחו"ל, כמו גם התקරרות מסויימת של אמה כלפיו (עמ' 41) וכן לגבי עוד סוגיות צדדיות. מעבר לכך, הנאשם עורר חששה של כנות בעת התיאור של התדהמה והמערבולות רגשות שחש עת הوطחו האשמה כלפיו לראשונה (החל מעמ' 44), בעת ניסיונו לשכנע את אם המתלוונת לקבלו חוזה ואף את תחשות המצוקה שחווה (עמ' 48 וכן עמ' 64). יש לציין שאף הסערה הרגשית שאחזה בנאשם בעת החקירה הנגדית עשתה רושם אותנטי (עמ' 96 - 97). אם כי, יש להסתיג ולזכור כי ניתן באמצעות שקר להסנות את הסיבה לקיומה של סערה רגשית כנה. יתכן בהחלט, שהנאשם בכיה על גורלו, תוך מודעות כי עבר עבירות חמורות, אך נזהר לטעון לחפותו באופן מילולי. משמע, אפשר שהנאשם בכיה בנסיבות, אך בה בעת העיד בצדב. מכל מקום, למרות שאין ביטחון מלא בדבר, תיאור הרגשות ובטיו הרגשות בכל זאת חזקו את עדות הנאשם.

התביעה התייחסה למספר אינדיקטיות מהימנות שליליות שמצאה בעדות הנאשם. האחת, בהסתמך על מזכר 1/1, בו רשם השוטר שי סממה כי שאל את הנאשם על מה הוא עצור, הנאשם השיב כי אמרו לו שהוא עוצר בגין מעשה חמור ואז (כך רושם השוטר) "פלט לעצמו או רק שהילד לא דברה זה באמת חמור". התביעה רואה בדברים אלה הتبतואות ספונטניות המשקפת חששה של אשמה. אין בידי לקבל טענה זו. הרוי הנאשם ידע על התלונה הייחידה שהייתה "תליה ועומדת" נגדו. יש לזכור כי הנאשם היה נגן רכב צבורי, ומן הסתם לא היו נגדו תלונות רבות שכלו להתmesh להאשמות חמורות. אם אכן נעצר ונאמר לו כי הוא חשוד במשהו "חמור", אף בהנחה כי הנאשם חף מפשע, הרי שתalonת המתלוונת, אותה שמע כבר חוותים רבים קודם לכן, הייתה עליה מיד בדעתו, כהסביר אפשרי למעצרו. אין בהتبתואות זו כל ביטוי לרגשות אשמה, אלא רק ביטוי למודעות לקיומה של טענה.

התביעה מייחסת חשיבות לכך שהנאשם אינו יודע על מה ולמה באה נגדו האשמה שווה. צודקת התביעה כי העדר הסבר אפשרי לגבי אינטראס למતלוונת להتلון תלונת שווה, מהוות שיקול אותו מותר לשקל לחיבור בעת הערצת מהימנותה, אף שאין להפריז במשקלנו. אולם, העובדה כי הנאשם אינו מצליח להעלות על דעתו הסבר להאשמה שווה, אינה פוגמת ב邏וגנותו שלו. הנאשם סיפר בעדותו על הסברים רבים, והשערות רבות שישיר לגבי מקור התלונה, החל מגחמה יلدותית של נערה מתבגרת וכלה בקונספירציה בኒוחת מתחילה במקום העבודה, אשר ביקש לשים לו מכשול. הנאשם גם הסביר כי, לאחר מחשבה, שלל בدىיעבד את רוב ההסבירים שהעליה בעדתו כהסבירים בלתי סבירים. לטעמי, עצם העובדה כי הנאשם מעלה תלות רבות תוך שהוא עצמו מייחס להן משקל נמוך, אינה פוגעת ב邏וגנותו. הרוי יכול היה

הנאשם לטען למრיבה קונקרטית לעלבון מסוים, לאינטראס כלשהו ביחסים בין לבן המתלוונת, שאותו לא ניתן לה לבדוק, אך הוא לא עשה כן. לפיכך, אין מוצא בגרסתו לעניין זה שיקול נגד מהימנותו.

אני מסכים עם חברי השופט ואגו אשר עמד על שלשה פגמים שמצוא בדברי הנאשם, אם כי איןנו יכולים את המשקל שיחסים להם חברי. לגבי האירוע ב"כיכר הדולפינים" אני מסכים שימושו מתשובת הנאשם בעמ' 104, Caino הוא מתייחס לאירוע מסוים, נסעה מסוימת, באותו מקום. אם לא הייתה התרחשות מיוחדת באותו מקום, אלא הייתה זו נסעה רגילה "זה שלשתי נסענו יחד" ואילו עם המתלוונת נסע בלבד רק "לקורס הזה", כלשונו, כיצד זה זכר את האירוע? אולם, בשים לב לכך שהנאשם דובר עברית כשפה שנייה, למרות שליטתו בשפה, אין סבור שניתן לייחס יותר מדי משמעות לצורת ביטוי הדברים, לשימוש במילה "זהה" ולדרך בה ביטה את זכרונו. מה גם, שהנאשם לא נשאל שאלה ישירה על עניין זה.

כמו כן, התיחס חברי לכך שהנאשם שינה את גרסתו בבית המשפט בהקשר לכך שאמה של המתלוונת סבורה שמצויה תכנים של פורנוגרפיה פדופילית במחשב. התיחסותו הראשונה, במשטרה, הייתה כי בעת שהמתלוונת ואמה הגיעו קיז באxxxxx צפה הוא בפורנוגרפיה "רגילה", ואפשר ש"קפצו חלונות" של פורנוגרפיה פדופילית במחשב. לאחר מכן, בעדות בית המשפט, העלה השערה חדשה. הנאשם טען כי היו אצלם חברים באותו תקופה, אשר היו בבית גם בהעדרו, ואפשר שהם צפו בפורנוגרפיה עם תכני פדופיליה, שלא על דעתו. אכן, יש כאן גרסה "כבושה". יש לעובדה שהנאשם הרגיש צורך לתת הסבר נוספת לראייה אובייקטיבית שאליה עומדת נגדו (לפי תפיסתו), אשר טרם נודע אם היא תמצאה, משקל מה כנגד מהימנות הסבירו. אולם, בשים לב לכך שהנאשם בעדותו נקבע בשםות של אותם חברים (עמ' 78), ובכך שהנאשם נכון היה כי תיבדק ההיסטוריה האינטernetes, אין מדובר בשינוי גרסה מכריע. יתרה מכך, בשים לב לכך שצפיה בתכני פדופיליה נתפסת כעבירה, הימנעות מזיכור מעורבים אפשריים בעבירה אפשרות ניתנת להסביר פשוט. לפיכך, אף לפגם זה אין משקל רב.

משקל מוחשי יותר מוצא אני בסתרה בדברי הנאשם אודות תוכן שיחתו עם אבי המתלוונת. משתמש בהחלט מדבריו בחקירה ראשית כי תוכן השיחה נגע להאשמות של המתלוונת כלפיו במישור המיני (עמ' 45-46, ובעיקר בעמ' 49). אמן, תוכן השיחה לפי עמ' 49 מתחילה בנושא התייחסות האב ליום ההולדת, אך הנאשם מוסיף "אז אמרתי לו שבאת הביתה (האם) אמרת לי ש(המתלוונת) סיפרה שעשית דבר זהה". לעומת זאת, בחקירה הנגדית (עמ' 104) אמר כי שוחח עם האב רק פעם אחת וכי התקשר בעניין התייחסות האב ליום ההולדת של המתלוונת, זמן רב לפני חישוף המעשים (עמ' 105). לנאשם ניתנה הזדמנות להסביר סתרה זו בדבריו, במסגרת שאלות בית המשפט (עמ' 107 עד 109), ולא בא מפיו הסבר מניח את הדעת לסתירה. יאמר עוד כי נוכח התוכן הקונקרטי, קשה מאוד להניח כי מדובר בסתרה מדומה עקב בעיית שפה. לפיכך, לטעמי, זהה קושיה מוחשית על גרסת הנאשם. אולם, לטעמי, היא הקושיה המוחשית היחידה.

sicomo של דבר, יש לגרסת הנאשם משקל של ממש, וכאשר בוחנים אותה לעצמה לא ניתן לומר שאיןיה מהימנה. הנאשם עקייבי לגמרי בעדותו לגבי ליבת גרסתו, ועקייבי ברובית הפרטים בגרסהו, החשובים והצדדיים. יש אינדייקציות של ממש לאdirekt אמת, לרבות תיאורי מצבו הרגשי של הנאשם, אם כי אין להפריז במשקלן. יש גם אינדייקציות לאוי אמרת אמת. אולם, אין מדובר בסתרות מהותיות הנוגעות לשורש העניין, אלא בעובדה כי זוכר אירוע שגרתני למרות גרסתו לפיה לא אירע בו דבר מיוחד (כיכר הדולפינים), בהוספת פרטים עובדיים כבושים להסביר מול ראייה אובייקטיבית שאפשר שתתגלה (החברים שאלוי צפו בפדופיליה) וכן סתרה מוחשית אחת (תוכן וזמן השיחה עם אבי המתלוונת). קשיים אלה רחוקים מאוד מלھווות קשיים מספיקים כדי לקעקע את מהימנות הנאשם.

אמנם, ההלכה לפיה "אף כאשר העדות אינה שלמה או עקבית, או כאשר היא כוללת פרטים לא מדויקים - אין בכך כדי לאין לחלוין את מהימנותה" (ע"פ 8805/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.4.17)), נאמרה בעיקר לגבי נפגעי טראומה ולא עדים אחרים. אולם, גם לגבי עדים אחרים, ובهم נאשימים, יש לקחת בחשבון שלא כל סתרה בעניין צדי תאין את משקל העדות. הכל תלוי בזמן שחלף, בסוג הסתירות, מספרן, משקלן, הקשרן וקרבתן ללבת המחלוקת. לכן, לו דבר בעדות שיש לה חיזוק ובוודאי אלמלא הגרסה הנגידית של המתלוננת, הרוי שניתן היה בהחלטת ליתן אמון בעדות הנאשם ולהזכיר עובדות על פיה. דא עקא, שעדות המתלוננת משכנעת גם כן, כאמור, ולמעשה משכנעת הרבה יותר.

יאמר כי אף **הצפיה בעימות** בין הנאשם לבין המתלוננת אינה מסיימת להגעה למסקנה חד משמעות. מצד אחד, דברי המתלוננת וuczmattem הרגשות מעוררים הזדהות עמוקה ואמון רב, רב מאוד. מצד שני, הנאשם נותר איתן בגרסתו, מכחיש בפשטות, ונראה כי הוא מנסה להבין כיצד זה "נפלה עליו" האשמה כה חמורה. תגובת הנאשם, אף היא, נראהית בענייני אמינה, לכוארה. זאת, למרות שאין בהתנהלותו את אותה עצמה רגשות שיש בדברי המתלוננת, ואין ספק כי הם משכנעים פחות, הרבה פחות.

העדרם של נתונים אובייקטיבים

המדובר בנסיבות שנעו לכאורה בחדרי חדרים. עדות המתלוננת ועדות הנאשם עומדות זו מול זו, וطبعי הדבר כי היחידה החוקרת ובית המשפט יחויבו להגעה למצאה אובייקטיבי לגבי נקודת מהותית השניה בחלוקת, כדי לסייע בהכרעה בין הגרסאות. למעשה היו שתי נקודות אובייקטיביות שנבדקו לאחר בירור גרסאות הצדדים. האחת, הבדיקה לגבי חומרិי המחשב שאמן איןנה נוגעת לעבירות דנן, אך קשורה לפער העובדתי היחיד העומד בין הנאשם לבין בת זוגו, אם המתלוננת. הנקודת האובייקטיבית השנייה, נוגעת לטענת המתלוננת לפיה הנאשם פגע מינית גם בחברתה נ. כאשר הייתה "מאוד קטנה". זאת, כאשר הנאשם הופקד לשומר על שתיהן בביתה של נ. ב, עת יצא האימהות מן הבית.

לענין הראשון, הצדדים הסכימו במהלך הדיון כי ישנה ניסיון לקיים בדיקה אובייקטיבית של אתרי האינטרנט אליו הם נכנסו מהמחשב המשפחתי בקייז בו היו המתלוננת ואממה בחו"ל. הדבר לא הצליח, באשר הנתונים אינם קיימים עוד במחשב (נ/4) ולא ניתן היה לאמתם באמצעות חברות האינטרנט והתקשורת (נ/5). העדר הממצא מסווג זה אינו מחזק או מחליש אף אחד מן הצדדים.

לענין השני, כמובן, המתלוננת העידה (פרוטוקול יום 1.6.17, החל מעמ' 23) על פגיעה מינית הכוללת שיח מיני בוטה של הנאשם עם נ. ב, תוך עשיית תנועות עם איבר המין לפני הקטינה נ. ב, מתחת לבגדיו. המתלוננת סיפרה גם כי נ. ב. דיווחה על אירוע זה לאם חזרת האימהות, וכי שתי האימהות צחקו ולא האמינו. חברות המתלוננת נ. ב. לא נחקרה במשטרת ולא הובאה לעדות. אף אמה לא העידה. בהסכמה הוגשו המזקרים המתעדים שיחות של החוקרים עם נ. ב. ועם אמה (נ/1 ו- נ/2). אמה של נ. ב. אמרה כי "לא רוצים להיות מעורבים". החברה נ. ב. מסרה שניסתה להזכיר אם התרחש אירוע מסווג זה, כפי שהעידה המתלוננת, אך היא לא זכרה. אמה של המתלוננת גם כן לא העידה על אירוע זה, כאשר לכאורה תלוונת נ. ב. הייתה בנסיבותיה. אכן, ניתן להסביר כי האימהות אין זוכחות המעשה, משום שהאימהות לא הבינו או לא האמינו, ומילא הדבר לא נחרט בזיכרון. ניתן גם לומר כי, מבחינת נ. ב., שהיתה אז "קטנה", בכל זאת מדובר באירוע בו גם שן, אשר לא עברה את שלביים הרגשיים שעבירה המתלוננת, עדין לא בשלה לספר על הדברים וمعدיפה

"לשכות", למרות שאובייקטיבית היא כן זוכרת.

אולם, קיומו של הסבר אפשרי אינו מאיין לגמרי את המשקל המסוים שיש לסוגיה זו נגד עדות המתלוונת. אכן, עצם העובדה שהמתלוונת מעוררת עניין שניין שניתן לבדוקה אובייקטיבית מחזקת את עדותה. זאת, במיחוד בשים לב לך שסיפורה כי ניסתה לרענן את זיכרונה של ג'. לעניין זה, ללא הצלחה. עדיין, מדובר בנזקודה אובייקטיבית, שלא אומתה. לפיכך, לטעמי, יש לדבר זה משקל מה נגד מהימנות גרסת המתלוונת. עם זאת יובהר כי, נוכח ההסבירים האפשריים, המשקל נגד מהימנות המתלוונת באמת קטן למדי.

שקליה ותוצאה

לסיכום משקל העדויות, יש לקבוע כי למרות קיומה של קושיה אובייקטיבית קטנה בעניין ג', חסרים בזיכרון ואי דיווקים בפרטים מסוימים, עדות המתלוונת עשו רושם מהימן מאוד והיא מחזקת על ידי עדויות האם והמטפלת. לפיכך היא מאוד משכנעת. על עדות הנאשם יש קושיה מוחשית אחת ותמיות מעוטות. אולם, אף היא עשו רושם מהימן, כאשר מעריכים אותה לעצמה. אין ראה אובייקטיבית מכרעה. לא יתכן שני הצדדים דוברים אמת סובייקטיבית, שכן יש בין גרסאותיהם סתירה חזותית. לפיכך, למרות הרושם החזוי שעשו שני הצדדים, המסקנה המתיחסבת היא שמדובר ומהימנות ביחס לאחד מהם שגוי, ואחד מן השני אינו דובר אמת.

בשים לב למכלול השיקולים שמנה השופט וגנו, עוצמתו ממaza מהימנות, העדרה של סתייה מהותית בגרסה, העדר אינטרס להעיל והעדויות המחזקות אודות תהליך ה גילוי, ברור לגמרי שעדות המתלוונת משכנעת יותר ומסתברת יותר, הרבה יותר. התזה החלופית, לפיה המתלוונת מסיבה כלשהי העיללה על הנאשם באזני אמה כדי להוציאו מן הבית, ולאחר הדברים האלה נאלצה להתميد בדברים מול מטפלת, ואף להגיש תלונה, על מנת שאמה תאמין לה, לא מסתברת אך אפשרית. אם כן, התזה המרשעה, גרסת המתלוונת, מסתברת עד מאד. השאלה היא אם הסתרות זו מכרכעה, הינו אם פער מהימנות בין הצדדים עולה כדי "הוכחה מעבר לספק סביר", כלשון החוק.

קטנתי מהגדיר את טיבו של המושג החמקמק "ספק סביר", עניין אשר עליו נשברו קולמוסים רבים. אף לא אכנים ראשי לחלוקת אם ראו המושג להגדירה בכלל (על המחלוקת ראו יניב ואקי, **מעבר לספק סביר: גמישות ההוכחה בדיון ישראלי** (2013) (להלן: **ואקי**), בפרק ג). אולם, חזקה علينا מצוותם של הפוסקים הרבים, בארץות המשפט המקובל בכלל ובמדינת ישראל בפרט, אשר לא זו בלבד שנזהרו מלitan הגדרה מילולית ממשא, נזהרו הם שבעתים מתמן ערך הסתברותי לספק, במיוחד במקרים בהם מדובר בהכרעה בין גרסאות עדים. זאת, כאשר לא קיימת יכולת ממשית להעריך את ההסתברות המדוייקת או המשוערת של גרסה, אלא בקווים כלליים וגסים ביותר. כל שנוכל לומר על הראיות והעדים בדרך כלל הוא, כי הם משכנעים או לא משכנעים, מותירים "ספק סביר" או לא מותירים. בהקשר זה ראו בע"פ 9809/08 **לזרובסקי נ' מדינת ישראל** (25.11.10) את דברי השופט ג'ובראן (החל מפסקה 71) והפסקה שאזכיר, וראו גם את העורתו החודת של השופט הנדל שם.

לכן, יש לומר, שאף כאשר העריכו חכמים את "הספק הסביר" כביטוי מסווני, ولو לשאלת היחס הנכון בין הסיכון להרשעות שווה לסייען לזכויו שווה, לא השתמשו הם במספרים אלא כדי לסביר את האוזן, ומבל' שהתכוונו בכך לקבוע כל הלכה מדעית (ראו **ואקי**, פרק ד). כך, כאשר Blackstone כתב בערך בשנת 1769 כי "It is better that ten guilty persons escape than that one innocent suffer" (mobia ביציטוטים עקיפים מתוך ספרו **The Commentaries on the Laws of England** כתוב בערך בשנת 1470 כי "one John Fortescue

would much rather that twenty guilty persons should escape the punishment of death, than that De Moaba in capitally condemned and suffer capital punishment (one innocent person should be condemned and suffer capital punishment). (Laudibus Legum Angliae) "one innocent person should be condemned and suffer capital punishment" ("moabit in capital punishment") was written by Justice David in 1978. In 1978, he wrote: "It is better to release 20 guilty persons than to condemn one innocent person and suffer capital punishment." (729(2) 648/77 Krib v. State of Israel, P.D. 20, 99) He said that it is better to release 20 guilty persons than to condemn one innocent person and suffer capital punishment. In his opinion, he did not say that 20 or 99 guilty persons should be released, but he said that it is better to release 20 guilty persons than to condemn one innocent person and suffer capital punishment. (See the book "The Death Penalty", page 10, published by the Ministry of Justice, Israel, 1978, which states that it is better to release 20 guilty persons than to condemn one innocent person and suffer capital punishment.)

אנסה אף אני לסביר את האוזן בעזרת מספרים, שאינם מתיימרים לבטא אמת חשבונית אלא את אותה תחושה מיוחדת, של אמון בצד אחד, אך ספק מן הצד השני. עדותה של המתלוננת אמינה כפליים, משכנעת ארבעתים ומסתברת שבעתים. אולם, לא אוכל לומר כי דבר הנאשם "בטל בששים" אוינו בבחינת "נותן טעם" בתערובת השיקולים שלפניו. ממשען, אני מאמין למATALONNA, אך אני יכול לקבוע כי אין עדות הנאשם די כדי להקים ספק סביר.

משמעות ספק זה, לו תתקבל דעתך, יזכה הנאשם.

אלון אינפלד, שופט

השופט א. חזק:

מסכים לדבריו המפורטים של חברי, השופט ואגו.

דבריו של חברי, השופט אינפלד כפי שהם, אכן מציגים ספק מסוים בדבר ביצוע העבירה בידי הנאשם, אך מדובר בספק שאין מגע לכדי ספק סביר.

זאת ועוד, מול הדברים שהוצגו בדבריו של השופט אינפלד, המתיחסים לפרשת ההגנה, עומדות עובדות נוספות (שיופיעו להלן) הנוגעות לגרסת הנאשם, שימנוויל את האפשרות לקבוע, כי גרסת הנאשם הקימה ספק סביר באשר לשפטו.

כן, הראה האוטנטית ביותר, המציה בחומר החקירה הינה תיעוד העימות שנערך בין הנאשם למATALONNA.

עימות חיזיתי שמעמיד חשוד לראשונה בפני מתلون המתייחס בו תלונתו, גורם לעתים לנטרול מנגנון הסואנה והגנה, שבהם יכול חשוד להשתמש בחקירה "ריגלה" ובכך ייחודה וחטיבתו של העימות.

העימות מאפשר גם לעיתים להבחן באופי האמתי של היחסים והאינטראקטיביות בין החשוד למתלוון, ללא פילטרים. העימות מאפשר בנוספַף להבין קונוטציות של אמירות הנאמרות בידי הנאשם או המתלוון.

בעניינו, מחדד העימות שתי עובדות בולטות ומטרידות, והן העובדה המובהקת שבפועל מתחמק הנאשם מהלך העימות מלטupon בפני המתלוונת כי לא ביצע בה כל פעולה מינית, והימנעו מলטupon בפני המתלוונת כי היא מעלייה עליו דברים מיוזמתה, או שהיא הזזה הדברים.

בנסיבות העניין, לאור חשיבות הדברים שנאמרו בעימות, יobao עיקרי העימות בפרוטו יחס, והכל כמפורט להלן:

התחמקות הנאשם מלהגיד "לא נגעתי בך"

טיור העימות - (יווער, כי לצורך העניין הודגשו דבריו של הנאשם, כשהתבטא ישירות כי לא נגע במתלוונת בכו מתחת להדגשה). העימות בין הנאשם למתלוונת מתחילה באופן ממשי בדקה 4:24 בסרטון העימות. העימות מתחילה באמירות המתלוונת כי הנאשם פגע בה, ניצל אותה, "ירדתי לו למטה... נכנסתי אליו לחת".

בדקה 6:07 נשאל הנאשם מה תגובתו לדברים, ותגובהו הינה **"בפעם הראשונה שהיא אמרתי מישחו רוצה להרשות המשפחה שלנו..... היתי בשוק"**, כבר בפתח דבריו הנאשם ניכר כי תגובתו של הנאשם והמשר דבריו המוצגים בסרטון, אינם עוניים עניינית לטענות המתלוונת, ואינם מכחישים ישירות כי נגע בה.

בדקה 7:27 נשאל הנאשם בידי השוטרת שנכחה בעימות, מה האינטנס של המתלוונת לבוא ולמסור דברים כאלה, ותשובתו הייתה **"גם אני היתי בשוק ... שכזרתי מxxxxxxxxani שומע את זה באותו יום ולא הבנתי"**. גם בהמשך דבריו המוצגים בסרטון העימות לא טוען הנאשם חיזית כי לא עשה כלום למתלוונת, אלא פונה לטענות צדדיות בדבר "השוק" שהוא מצוי בו, ולטענות נוספת שאין קשרות ישירות לעניין.

בדקה 7:40 ממררת המתלוונת ב בכלי, ומטיחה בנהם "אייך אתה יכול להרום למישחו חיים ולהגיד שלא עשית כלום?". במקום לומר בפשטות "כי לא עשית כלום", פונה הנאשםשוב לערכיו שלויים ומшиб **"אמרתי באותו יום מישחו רוצה להרשות לנו את החיים ... אתם כועסים עליי כי התחתנתה"** הנאשם ממשיך ומצביע **"כמה פעמים ביקשתי שנשב ונדבר מי עושה את זה ... את לא מדברת איתי כלל ... כולנו נפרדנו בגל הזה"**, והוא אינו עונה עניינית לטענות המתלוונת.

בדקה 9:01, פונה השוטרת ישירות לנthead להתייחס לטענה שהמתלוונת טעונה שפגעה בה. רק בשלב זה, דהיינו כ-5 דקות לאחר תחילת העימות, ולאחר שהשוטרת דורשת ממנו להגיד עניינית לטענות, עונה הנאשם סוף סוף **לראשונה** בתגובה לצריכה **"לא נגעתי בה"** וממשיר בכו הרגיל **"אני רוצה לדעת מי נכנס לה בראש ... זה מה שמשמעותו"**.

בדקה 9:40 מטיחה המתלוונת בנthead "אתה לא עובד על אף אחד ... אני יודעת, אני היתי שם ... תיקח קצת אחריות", ושוב תגובתו של הנאשם מתחמקת ממתן תשובה עניינית כי לא עשה דבר, ובדבריו טוען הנאשם **"... מישחו שאומר לך מישחו ... אני חוקר בזה ... מי עשה לנו את זה ... אני חקרתי עד הסוף"**. גם לאחר הדברים ממשיר הנאשם ומדבר על דברים שאינם נוגעים ישירות לעניין.

בדקה 11:04 פונה החוקרת למתלוונת וسؤالת האם היה ארוע במקלחת, והמתלוונת עונה בין היתר **"הוא אמר שלא**

מגיע למקום בגב ושאני אעזר לו ... שניינו ערומים, זה לא בסדר".

בדקה 12:03, כ-8 דקות לאחר תחילת העימות הממשי, פונה החקירה לנאשם וسؤالת "היא נכנסת איתה?" ואז עונה הנאשם בקצרה **"לא, כמה פעמים nisiyi להסביר שהוא לא נכנסה אליו".** שוב מדובר בתשובה קצרה, שאחריה ממשיך הנאשם בדבריו, ושוב מדובר בתשובה לשאלת חיזית של השוטרת ולא באמירה יזומה בידי הנאשם. להזכיר, מדובר בפעם **השנייה בלבד** שבה עונה הנאשם לענות נגדו.

בדקה 12:24 ממשיכת המתלוננת אומרת "אם הייתה מספרת הכל לא היה קורה", ותשובתו של הנאשם בדקה 12:30 הייתה **"כשחזרתי מxxxxxxהשתנו דברים ... גם אני לא מבין".**

בדקה 12:43 פונה השוטרת לנאשם וسؤالת "איזה סיבה יש להגיד לאבך שלו נגע بي" ותשובתו של הנאשם שוב פנתה לדריכים צדדיות אמרו **"כשחזרתי מxxxxxx ... בדרך שלי בדקתי מי יכול, ... עשית רע למישו".** המשך דבריו של הנאשם שוב אינו נוגע **שירותות לעניין**.

בדקה 15:10 ממשיך הנאשם בתמיותו ואומר **"בשם מקום לא הבנתי למה דברים נופלים עליו ... חצי שנה אני ממשיר להתקשר אליכם"** ובפועל הוא ממשיך לתאר נסיעותיו להתקשרות המתלוננת ואמה, ודאגתו להן ללא לזכור כי לא נגע במתלוננת.

בדקה 16:08, שוב שואלת השוטרת שאלה יזומה שמנסה להחזיר העימות לדרך הראשית וسؤالת האם היה ארוע שבו המתלוננת הייתה נוגעת בנאים? ותגובהו הקצרה של הנאשם **"לא עשית את זה ..."** והוא ממשיך **"הרבה פעמים שיחקתי אותה".**

מדובר עד כאן בעובדה **מפתיעה** שעלה פיה בחלוקת כ-12 דקות תמיינות של **עימות חיזיתי וamuozioneli** המתנהל **כלו סביב** סוגיית הפגיעה המונית במתלוננת התיחס הנאשם **שירותות השירות המתלוננת שלוש פעמים בלבד** וגם זאת בקיצור נמרץ, ורק בעקבות שאלות שירות של החקירה המשטרתית שאלצו אותו להסביר **עוניינית לשאלות שנשאל**.

בדקה 16:50 פונה השוטרת וسؤالת שוב "מדובר על ארוע שהייתי נוגע לה באברים" ותשובתו הקצרה של הנאשם **"בחיים אני לא חשוב על זה".** הנאשם ממשיך ועונה לשאלת השוטרת, שسؤالת מה האינטנס של המתלוננת לשקר, ואומרו **"אני לא מבין בזה".** גם מדובר בתגובה קצרה לשאלות שירות של השוטרת.

בדקה 18:02 שוב שואלת השוטרת את הנאשם האם היה ארוע שבו ניסה לחזור לפי הטעבת של המתלוננת, וה הנאשם עונה בקצרה **"לא nisiyi, אפילו לא חשוב על זה".**

המתלוננת מצידה אומרת בדקה 18:50, כי כשהיתה קטנה הוא ניסה לחזור לה לישבן, וכשגדלה שם אותה עליו ואמר **"בואי למשטה שלך"**, ותשובתו של הנאשם הייתה **"אני שומע את זה, אני בשוק, בחיים לא חשוב" וממשיך **"אני יודע שלא עשית".****

בהמשך הדברים עד לסוף העימות, (בערך בדקה ה- 28) אמר הנאשם עוד פעמיים, כי לא ראה פורנו מול הקטינה.

הנה כי כן, מדובר בעימות שארך כ-24 דקות תמיינות, ובמהלכו טען הנאשם **רק 7 פעמים** כי לא נגע במתלוננת באופן

מינימ, וזאת על אף שכל העימות עסוק בתלונות המתלוננת, ועל אף זאת, שבמהלך כל העימות הוטחו בנאשם פעמיים רבות מספור בידי המתלוננת, לעיתים בבכי, הטענות כי פגע בה.

זאת ועוד, גם כאשר טען הנאשם כי לא פגע במתלוננת, נאמרו הדברים בתגובה ישירה לשאלות ממוקדות ביותר של החוקרת, שאילצו אותו להסביר לעניין, וגם אז דובר באמירויות קצרות שאחריה חזר הנאשם לתאר עד כמה הוא בשוק, עד כמה ניסה לבירר מי שכנע את המתלוננת לומר הדברים, ועד כמה הוא דואג למתלוננת.

יובהה, כי מדובר בנאשם שהתגורר כונה בבית המתלוננת לאחר חישיפת טענותיה כנגדו, וכן מדובר בטענות שנחשפו לדיעת הנאשם מספר שנים לפני העימות. במצב זהה, מאוחר ומדובר בנאשם, שלטענתו נהרסה "משפחה" בעקבות תלונת המתלוננת, מצופה היה ממנו לחזור **שוב ושוב בזעקה** על טענותו כי לא פגע במתלוננת באופן מיני מעולם. הנאשם לא עשה זאת, וחתת זאת ניכר היה מהטענות באופן מובהק כי ניסה בכל דרך לפנות לדריכים צדדיות ולא להסביר שירות לטענות.

העובדה כי במהלך העימות, שארך זמן רב יחסית, התהמק הנאשם בכל דרך מלטען **בפני המתלוננת כי לא נגע בה, תעיד באופן ברור כי לא היה מסוגל במהלך האירוע האמורוני של העימות, להטיח המתלוננת כי לא היו דברים מעולם, בשעה שהוא והיא ידעו היטב כי הדברים שתיארה המתלוננת אכן אירעו.**

התהמקות מהגין "את מעילה מיזמתך ... " את מדמיינת"

זאת ועוד, עיון מדויק בעימות שנערך בין המתלוננת לנאשם מעלה עובדה נוספת שתעלתה תמייה. מדובר בכך שבמשך כל העימות נמנע הנאשם מלומר למתלוננת ولو פעם אחת כי הדברים שהוא אומרת נאמרו מדמיונה, או שמדובר בעילה שיזמה המתלוננת.

יובהה, כי מדובר בנאשם שבפועל כאמור התפרקה "משפחה" בשל טענות המתלוננת.

הנאשם ידוע היטב כי האפשרות להוכיח שדבריה של המתלוננת נאמרים על רקע שכנוו של גורם חיצוני אינה ניתנת להוכחה.

במצב דברים זה, בעקבות הסבל הרוב שנגרם לנאשם לשיטתו בעקבות תלונת המתלוננת, מצופה היה מהנאשם לפנות למתלוננת ולהטיח בה כי היא מעילה עלילות או שהיא מדמיינת דברים מדמיונה.

מתוך העימות עולה כי לאורך כל הדרכ לא טוען הנאשם את הטענות המרכזיות שהוא טוען נאשם "סביר", ולפיהן המתלוננת מעילה עליו עלילות מתוך מניע פנימי, או שהמתלוננת הוזה דברים בכלל קושי נשפי. הנאשם גם לא מעלה את האפשרויות האמוראות כאופציה.

העובדות האמוראות שלפיהן לאורך כל הדרכ נצמד הנאשם **לאפשרות היחידה**, שגורם שלישי משפיע על המתלוננת, על אף שגם הוא ידוע היטב שמדובר בטענה שאינה אפשרית בפועל, תbia שוב למסקנה שבמהלך העימות, כאשר עומדת הנאשם חזיתית מול המתלוננת (שאיפלו אינה בתו) הוא חשש לזעוק ולהטיח בה, או **איפלו להעלות כאופציה**, דברים הנוגעים אליה **שירות**, וזאת מתוך הכרה ברורה שהוא והיא יודעים היטב את שארע. העובדה שהנאשם בוחר שוב ושוב לחזור לדרכ **"מגוננת"** והבלתי סבירה שלפיה אדם שלישי עלום (ולא המתלוננת) אחראי לאיורים שטלו את חייו, יציגו את חוסר מהימנות דבריו.

חקירת הנאשם בבית המשפט

לאחר שניתנה התייחסות לדברים שנאמרו בידי הנאשם במהלך העימות, תינתן התייחסות לדבריו בעדותו באולם בית המשפט.

יובהר כבר כעת, כי המסקנות שניתן להעלוות מגורסת הנאשם בבית המשפט, חדות פחות מהמסקנות שעלו בדבריו בעימות, ובמצב זה, ניתן יהיה ליתן לדבריו של הנאשם במהלך חקירתו אך ורק משקל שיעםם במעט את הדברים שצינו בידי השופט אינפלד, ולא מעבר לכך.

עדותו של הנאשם בבית המשפט הציגה מספר תמיות שלא ניתן להסביר, בעיקר בכל הנוגע להתייחסותו לסייעו ציהה שנוצרה עקב תלונת המתלוננת כנגדו. תשובתו של הנאשם מבטאות ניתוק רגשי שלא ניתן להסבירו. במצב דברים רגיל יתכן ולא היה ניתן לדברים משקל, דא עקא שעיל רקי' דברי הנאשם בעימות, כפי שצינו לעיל, ועל רקע הדברים שצינו בדברי השופט וגנו, עולה מתחם הדברים תמייה שלא אפשר להגיע כי גרטתו תעללה ספק בדבר אשמתו.

כבר בדברי הנאשם בעדותו, שהתייחסו לתחילת חקירתו במשטרה, מסר הנאשם גרסה (עמ' 69 ש' 25), שהעלווה תמייה:

"כשישבתי באxxxxx, אז היה מושטרה, שוטר, אז הוא אמר לי "אתה יודע למה אתה פה?" אז אמרתי "האמת אני לא יודע" אז הוא אמר לי "מxxxxxxxx, שם חמוץ, מאד חמוץ" אז אמרתי "למי נגעתי שם חמוץ? מה עשית? מה זה חמוץ?" אז הוא אמר לי "מאוד שם חמוץ. שם נגעת". (עמ' 70 פרוטוקול ש' 18-25). מדובר בנאשם שבמשך שנה התגורר בบיתה של אם המתלוננת על אף שבתה הקטינה התלוננה שאנס אותה. הנאשם גם התבקש בסוףו של יום לעזוב את הדירה בשל תלונות אלה, אך על אף זאת, תשובתו הראשונה של הנאשם הייתה על כך שנקרא למשטרה.

המשך תשובתו של הנאשם כאשר אמר הדברים הבאים, הייתה עוד פחות מובנת:

"כן. השוטר הזה, לא רק שלא תגידו לי שם עכשו שהילדה ול. הלכו להתלונן על הדבר הזה. אמרתי, עכשו על זה, לאיפה הגענו עכשו. מה הם רוצים ממני עכשו? הם זרקו אותו, עזבתי אותם, כמו שהוא ביקשה." (עמ' 71 ש' 3-1). מתוך דבריו אלה של הנאשם (שאותם אמר כבר לפני כן, עמ' 70 ש' 19-18), עולה פלייאתו על כך שהמתלוננת ואמה פנו למשטרה ואת פלייאתו הביע בביטוי "לאיפה הגענו עכשו, מה הם רוצים ממני?", ממש התנהגות בלתי מובנת מצד המתלוננת ואמה.

גם בהמשך עדותו בבית המשפט, התייחס הנאשם לחקירתו במשטרה, ובדבריו ציין כי במהלך חקירתו רצה לדבר עם המתלוננת ואמה, אך השוטרים סירבו לאפשר לו לעשות זאת, וכך דבריו: "אני לא יודע. אני כל הזמן אומר שאני לא יודע. וגם רציתי לדבר איתה, אבל לא נותנים לי לדבר אליה..... ואז ביקשתי, תננו לי לדבר עם הר... כי אני רוצה להבין מה קרה. לא רוצים להביא לי. כי אני פגוע גם. זה חיים שלי גם. למה הם רוצים להרשות לי את החיים? (עמ' 95 ש' 13-19).

מתוך דבריו אלה של הנאשם עולה שבקשתו לדבר עם אמה של המתלוננת נועדה להבין "מה קרה?", נסיכון בנסיבות

שתוארו לעיל נראה נסיען תמהה.

הנאשם גם מתפלא בהמשך מודיע אמה של המתלוונת אומרת שתכנים אותו לכלא: "לי. אומרת לך בירה, "אני אכניס אותו לכלא, אני אכניס את אמא שלו לכלא" למה היא אומרת את זה? (עמ' 95 ש' 24-27). בהמשך חקירותו ממשיר הנאשם וmbiyu חוסר הבנה באשר לשאלת מודיע אם המתלוונת רוצה להרeros את חייו: "למה היא אומרת לה את זה? למה היא רוצה להרeros את החיים שלי? כשפגשתי אותה, היא רצתה להעיף אותה מהמשפחה." (עמ' 96 ש' 5-6).

לו היה הנאשם מביע פלייה באשר לטענות המתלוונת כנגדו ניתן היה אולי להבין טענותיו, אך את השאלות ששאל בכל הנוגע לאמה של המתלוונת, לא ניתן להגדיר אלא כהיתכנות לשמה. מובן לכל, שמדובר בכך שמאmina לבתיה, הטענות כי הנאשם אנס אותה, ומכאן שכל שאלה הנוגעת לעמדתה תהיה שאלת מיתמתה.

מדובר אמן בנאשם שהצליח לאורך תקופה ארוכה לשכנע את אם המתלוונת להאמין לו ולא לביתה, אך התמודדו בחוסר רצונו להבין, שבעקבות שינוי עמדת האם כלפי המתלוונת תשתנה גם עמדתה כלפיו, והוא תבקש עת "להרeros את חייו, תחזק את המסקנה שמדובר בעד שנוקט בעמדה בלתי סבירה.

אמירה נוספת שבה מובעת חוסר הבנתו של הנאשם את הסיטואציה בה הוא מצוי, מוצגת במהלך החקירה. הנאשם מתאר את סופו של העימות ביןו לבין המתלוונת, שלא צולם, ובדבריו הוא אומר

צדקה:

"מצולם. תראה, במהלך העימות, החקרת מתבלבלת ואומרת "אתה אנטה אותה" ג'. תקנה אותה "הוא לא אנס אותה" אם זאת הייתה עליילה, למה שהיא לא תעכיז את הדברים? היא מדברת, היא אומרת לחוקרת "הוא לא אנס אותה" אבל את יודעת שלא מצולם שכשהיא יוצאת, אני יוצא עם איזיקים. במקום לבכות עלי, כמה שהיא אוהבת אותו, לחבק לפחות, היא מחייבת אליו ואומרת לי ככה, מסמנת לי ככה?", (עמ' 98 ש' 5-18).

מתוך דבריו אלה של הנאשם עולה לכטורה כי ציפיותו של הנאשם עם תום חקירתו הייתה, שלאור דברים קודמים שאמרה המתלוונת תחבק אותו המתלוונת. שוב מדובר באמירה בעיתית שתעללה ספק באמונות דברי הנאשם.

בכל נסיבות העניין, אסכים לעמדתו של השופט וגנו ולפיה יש להרשיע את הנאשם.

אריאל חזק, שופט

לפיך הוחלט, ברוב דעתות, של השופטים א. אגנו - אב"ד, וא. חזק, להרשיע הנאשם בעבירות שיויחסו לו בכתב האישום, אל מול דעתו החולקת של השופט א. אינפלד, שסביר, שיש לזכותו מחמת הספק.

ניתן היום, ז' אייר (22 באפריל 2018), במעמד הצדדים.

אריאל אגנו, שופט
אב"ד

אלון אינפלד, שופט
אריאל חזק, שופט